Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ .... (Ἐγκύκλιος) — Σεβ. Ἀρχιεπ. Κου Μιχαήλ 282
ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ .... Ὑπὸ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ 283
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ .... Ὑπὸ Πρωτοπρ. Γεωργίου Φλωρόφσκυ 284
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ .... Ὑπὸ Αἰδεσ. Δ. Ν. Τριανταφύλλη 286
Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ .. Ὑπὸ Αἰδεσ. Ἰ. Κωνσταντέλου 287
ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ .. (Ποίημα) — Ὑπὸ Γ. Βερίτη 288
THE GREEK PRESS AT THE SERVICE OF THE GREEK — AMERICANS — By Prof. Philippe D. Emmanuel 289
ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ .. Ὑπὸ Πρωθ. Δ. Καλλιμάχου 290
THE INCARNATION OF THE "WORD" — (Symposium) — Selections by Emm. Hatziemmanuel 294
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ .... (Τὸ ἀληθὲς Νόημα τῆς Γεννήσεως — Οὐσία καὶ Μορφή — Ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου) 297
CHRISTMAS PAGEANT OF PEACE .. By Archbisop Michael 298
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ — II (Τὸ Χρῖσμα — Ἡ Θεία Εὐχαριστία) .. Ὑπὸ Ἰ. Καρμίρη 299
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ — Ἀνοικτὴ Ἐπιστολή — Πανοσιολ. Ν. Σπυρογιαννάκη 300
SELECTED SCRIPTURE READINGS FROM ST. LUKE'S GOSPEL .. By Presv. Efr. Vasiliou 301
BOOKS AND YOU .. J. E. Rexine, Editor 303
THERE WAS NO ROOM FOR JESUS .. By Rev. S. Harakas 304
ΝΕΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ (Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή — Διεύθυνσις Παιδείας — Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου) 305
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ — 1957 .. 307

Stop your ears, therefore, as often as any one shall speak contrary to Jesus Christ, who was of the race of David, of the Virgin Mary; who was truly born, and did eat and drink; was truly persecuted under Pontius Pilate; was truly crucified and dead; both those in heaven and on earth, and under the earth, being spectators of it. Who was also truly raised from the dead by His Father, after the manner as He will also raise up us who believe in Him, by Christ Jesus, without whom we have no true life.

(St. Ignatius's Epistle to the Trallians, IX, The Apostolic Fathers by Edward Burton, D. D., p. 93.)

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΓ' — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ — DECEMBER, 1957 — ΑΡΙΘΜΟΣ 453

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝ. ΟΡΘΟΔ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἑορτάζομεν καὶ πάλιν τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι μεγάλη ἡ ἑορτὴ αὕτη καὶ πανήγυρις. Εἶναι ἡ ἀφετηρία πασῶν τῶν ἑορτῶν. Διότι ἑορτάζομεν κατ' αὐτὴν τὴν ἐν χρόνῳ Γέννησιν Ἐκείνου, ὑπὲρ τῆς ὁμολογίας τοῦ Ὁποίου μυριάδες ἐμαρτύρησαν καὶ ἀπηρνήθησαν τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τιμῶνται σήμερον παρ' ἡμῶν ὡς μεγαλομάρτυρες καὶ μάρτυρες, πατέρες καὶ διδάσκαλοι, ὅσιοι, ἐγκρατευταὶ καὶ δίκαιοι.

Μᾶς προσκαλεῖ δὲ κατ' ἔτος ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία εἰς τὴν μεγάλην ταύτην πανήγυριν, διὰ νὰ ἀναβαπτισθῶμεν εἰς αὐτὴν ἀναμιμνησκόμενοι τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνανεώσωμεν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσίν μας εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὴν Σάρκωσιν καὶ Ἐνανθρώπησιν τοῦ Ὁποίου σήμερον πανηγυρίζομεν.

Τὰ πάντα ἔκαμεν ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἀφῆκε τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν εἶχε πλησίον τοῦ Πατρός, καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν ἁμαρτωλόν μας γῆν, ὅπου εἰς ὅλας τὰς θυσίας ὑπεβλήθη, διὰ νὰ μᾶς ἑλκύσῃ πρὸς Ἑαυτὸν καὶ μᾶς θεώσῃ πάλιν, μᾶς ἐπαναφέρῃ δηλαδὴ πλησίον τοῦ Πατρός μας τοῦ ἐν Οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ Ὁποίου μᾶς ἀπεμάκρυνεν ἡ ἁμαρτία. Μόνον ὡς τέλειος Θεὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σώσῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλοίμονον, ἂν ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν ἐπεχείρει ἐκεῖθεν νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀφοῦ καὶ τώρα διατυπώνονται καὶ διαμαρτυρίαι καὶ παράπονα διὰ τὰς μεγάλας δῆθεν ἀπαιτήσεις τῆς Θρησκείας Του. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν ἔπρεπε νὰ γινῇ καὶ ἔγινεν ἄνθρωπος, κοινός, θνητός, καὶ μάλιστα πτωχότατος καὶ ταπεινότατος. Εἰς σπήλαιον, ποὺ ἐχρησίμευεν ὡς σταῦλος, ἐγεννήθη. Εἰς σπάργανα πενιχρὰ ὡς βρέφος ἀνεκλίθη. Εὐθὺς μετὰ τὴν Γέννησίν Του ἐμισήθη καὶ κατεδιώχθη. Ὡς ὁ ἀσημότερος καὶ εὐτελέστερος πολίτης τῆς γῆς μας ἐμεγάλωσε καὶ ἀνεστράφη. Φερέοικος καὶ ἄστεγος ἐξεπλήρωσε τὴν μοναδικὴν θεϊκὴν ἀποστολήν του. Παρεξηγήθη καὶ ἐσυκοφαντήθη· ἐκακολογήθη καὶ ὠνειδίσθη· φάγος καὶ οἰνοπότης ἀπεκλήθη· ἀδυσωπήτως ἐφθονήθη καὶ διεβλήθη· καὶ αὐταὶ αἱ θαυματουργικαὶ εὐεργεσίαι Του, ὡς συνεργασία μετὰ τοῦ Πονηροῦ παρερμηνεύθησαν· ἀδίκως κατεκρίθη· μεροληπτικώτατα ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν ἐπονείδιστον σταυρικὸν θάνατον, ἄξιοι τοῦ ὁποίου ἐκρίνοντο οἱ μεγαλείτεροι κακοῦργοι καὶ ἐγκληματίαι.

Τόσον μεγάλαι ἦσαν αἱ συνέπειαι τῆς ἁμαρτίας, ὥστε ἐδέησε δι' ὅλων αὐτῶν τῶν πικροτάτων δοκιμασιῶν νὰ διέλθῃ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν. Δὲν ὑπῆρξε πόνος, λύπη, πικρία καὶ ἀπογοήτευσις, ποὺ δὲν τὰ ἐδοκίμασεν ὁ ἀναμάρτητος. Διὰ νὰ ἀναγνωρίζωμεν ἡμεῖς οἱ λυτρωθέντες τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀγαθότητά Του, τὴν ἀνέκφραστον καὶ ἀνερμήνευτον αὐτοθυσίαν Του. Καί, συνεπῶς, διὰ νὰ ζῶμεν μόνον δι' Αὐτόν, εἰς τὸν Ὁποῖον ὀφείλομεν τὰ πάντα, τὴν ζωήν μας, τὴν πνοήν, τὴν λύτρωσίν μας κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον: «Καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι». Τὸ πείραμα ἔγινε καὶ ἐπέτυχε καθ' ὅλην τὴν γραμμήν. Ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὅσοι καὶ δίκαιοι ἔζησαν διὰ τὸν Χριστὸν καὶ μόνον δι' Αὐτόν. Ἀπεδείχθησαν οἱ σοφώτεροι ὅλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Τοὐναντίον δέ, ἀσυνεπεῖς καὶ ἄφρονες ἀπεδείχθησαν καὶ εἶναι ὅλοι ὅσοι ἔζησαν καὶ ζοῦν διὰ τὸ ἐγώ των, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀδυναμιῶν των.

Ἰδοὺ ὁ μόνος ἀντάξιος τρόπος τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων: νὰ μιμηθῶμεν καὶ νὰ ζήσωμεν τὸν Χριστόν, ὅπως Τὸν ἐμιμήθησαν καὶ ἔζησαν αἱ μυριάδες τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ εὑρηέστη-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 288)

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXIII December 1957 453

A monthly record of the news, the work and the thought of the Greek Orthodox Church in America, published under the auspices of the Greek Archdiocese.

•

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

•

The ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

Subscriptions in the United States: For one year $4.00—for two years $7.00.

Other Countries $4.50 per year. 40 Cents a copy.

•

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

•

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ

Σύμφωνα μὲ τὸ δόγμα τῆς Ἀνατ. Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ Χριστὸς αἰωνίως γεννᾶται καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα αἰωνίως ἐκπορεύεται. Σύμφωνα μὲ τὸ δόγμα τῆς Ἀνατ. Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ τὸ γνώρισμα εἶναι τὸ Γεννητὸν τὸ δὲ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος εἶναι τὸ ἐκπορευτόν. Σύμφωνα ὅμως καὶ πάλιν μὲ τὸ δόγμα τῆς Ἀνατ. Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ αἰωνίως γεννώμενος ὡς τέλειος Θεός, Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐγεννήθη καὶ ἐν χρόνῳ ὡς τέλειος ἄνθρωπος «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν... ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου». Αὐτὴν τὴν ἐν χρόνῳ Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἑορτάζομεν καὶ πάλιν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ σωτήριον.

Τὸ γεγονὸς εἶναι τῇ ἀληθείᾳ συνταρακτικόν. Εἶναι κάτι περισσότερον. Εἶναι μυστήριον. Εἶναι κάτι καταπληκτικώτερον τοῦ μυστηρίου. Εἶναι τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων. Εἶναι τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου εὑρισκόμενον ἐν τῇ Σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τὸ μυστήριον ποὺ μ' ὅλα ταῦτα χιλιάδες ἔτη πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως καὶ πραγματοποιήσεώς του, προεφητεύθη καὶ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους ἄνδρας τῆς Παλ. Διαθήκης, τοὺς προφήτας δηλονότι, καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀρχαιότητος, ποὺ ἐφιλοσόφουν καὶ ἐσκέπτοντο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ λεγομένου Λόγου τοῦ σπερματικοῦ, τῆς Σοφίας δηλονότι τοῦ Θεοῦ, ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ φωτίζῃ καὶ πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως νὰ καθοδηγῇ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸ συνταρακτικόν, τὸ μεγαλύτερον τῆς πανανθρωπίνης ἱστορίας· τὸ μυστήριον αὐτὸ τῶν μυστηρίων «τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ» «τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν... ὅς ἐστι Χριστὸς ἐν ἡμῖν, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης» κατὰ τὸν θεόπνευστον οὐρανοβάμονα Ἀποστόλον, θὰ πανηγυρίσωμεν καὶ πάλιν.

Θὰ τὸ πανηγυρίσωμεν, ὅμως, ἐν γενικῇ συγχύσει καὶ ἀναστατώσει· Διατί; Διότι εἶναι γνωστόν, ἀληθὲς καὶ βέβαιον, ὅτι ἀφ' ὅτου, ἐνεφανίσθη ποὺ τῆς γῆς ὠργανωμένον τὸ ἀθεϊστικὸν σύστημα τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ Κομμουνισμοῦ ἡ Χριστιανικὴ ἀνθρωπότης πανηγυρίζει τὴν ἐν Χρόνῳ Γέννησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Τοῦ Θεοῦ ἐν συγχύσει καὶ ἀναστατώσει, εἶναι ὅμως ὡσαύτως γνωστόν, ἀληθὲς καὶ βέβαιον, ὅτι ἐφέτος πρὸ πάντων ἡ Χριστιανικὴ ἀνθρωπότης θὰ ἑορτάσῃ τὸ μέγα μυστήριον τῶν μυστηρίων ἐν πολὺ μεγαλειτέρᾳ καὶ ἐντονωτέρᾳ συγχύσει. Ὁ δὲ λόγος τῆς ἐντονωτέρας καὶ μεγαλειτέρας ταύτης συγχύσεως εἶναι ἡ ἀπόλυσις τῶν τεχνητῶν δορυφόρων πέριξ τῆς ὑδρογείου σφαίρας ὑπὸ τῶν Κομμουνιστῶν τῆς Μόσχας.

Ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, ὡς Χριστιανοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ πιστεύωμεν καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἀπόλυτον, ὅτι τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον γίνονται κατὰ Θεοῦ οἰκονομίαν ἢ κατὰ παραχώρησιν Αὐτοῦ. Τίποτε ἀπολύτως, ἀκόμη καὶ τὸ πλέον ἀσήματον γεγονός, ὅπως εἶναι ἡ πτῶσις ἑνὸς στρουθίου ἢ τῶν φύλλων τῶν δένδρων, δὲν γίνεται ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Πολὺ περισσότερον δὲν ἔγινε, ἄνευ τοὐλάχιστον τῆς παραχωρήσεως Κυρίου, ἡ γνωστὴ ἐξαπόλυσις τῶν δορυφόρων πέριξ τῆς Ὑδρογείου σφαίρας, ποὺ κυριολεκτικῶς ἐτρομοκράτησε—διατὶ νὰ τὸ ἀποκρύπτωμεν—ὅλα τὰ ἔθνη, τοὺς λαούς, τὰς γλώσσας καὶ φυλάς, τὰς ἐκτὸς καὶ τὰς εἴτε μακρὰν εἴτε ἐγγὺς τοῦ φοβεροῦ καὶ καταπιεστικοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος.

Λέγομεν συνήθως, ὅτι ὅλοι ὅσοι ζοῦν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν φοβεράν, τὴν σκοτεινήν, τὴν τρομακτικὴν μάνδραν, ποὺ τὴν περιβάλλει τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα, εἶναι αἰχμάλωτοι καὶ δοῦλοι. Καὶ εἶναι τοῦτο ἀληθές, παναληθέστατον. Εἶναι δοῦλοι τῶν σκληροτάτων καὶ αὐθαιρέτων αὐθεντῶν των, ποὺ ἔχουν τὴν ἀπεριόριστον, τὴν ἀληθῶς μυθώδη δύναμιν καὶ ἐξουσίαν νὰ καθαιροῦν καὶ ἐξαφανίζουν ἀληθινοὺς κολοσσοὺς κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ πολεμικῶν ἀνδραγαθιῶν, μὲ τὴν βεβαιοτάτην ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν, ὅτι οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην φωνὴν διαμαρτυρίας. Εἶναι δοῦλοι ἀφαντάστως καὶ ἀπείρως ἐλεεινότεροι, ἀθλιώτεροι ἀπὸ κάθε ἄλλους δούλους, ποῦ ὑπῆρξαν ποτὲ ἐπὶ τοῦ τεταραγμένου πλανήτου μας. Ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν, ὅμως, ὅτι εἶναι δοῦλοι ὡς πρὸς τὰς ἐξωτερικάς των ἐκδηλώσεις, ὡς πρὸς τὰ σώματα αὐτῶν, ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν τῶν ἐσωτερικῶν συναισθημάτων τους εἴτε δι' ἔργων, εἴτε διὰ λόγων. Φαίνεται δὲ ἐκ τῆς ὅλης ταύτης φοβερᾶς καὶ τῷ ὄντι τρομακτικῆς ὑποθέσεως, τῆς ὑπάρξεως καὶ δράσεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ συστήματος, ὅτι εἰς μερικὰ μόνον ἑκατομμύρια ἀνέρχονται ἐκεῖνοι, ποὺ εἶναι καὶ ἐσωτερικῶς, καὶ ψυχικῶς δηλονότι, δοῦλοι τῆς ἀθεϊστικῆς, ὁλοκληρωτικῶς ὑλιστικῆς ἰδεολογίας καὶ κοσμοθεωρίας. Τὰ ἄλλα τὰ πολλά, τὰ πλεῖστα ἑκατομμύρια τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ, πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ συμμερίζωνται τὰ ἀθεϊστικὰ καὶ ὑλιστικὰ αἰσθήματα τῶν τυράννων καὶ τῶν ἀδυσωπήτων αὐθέντων των.

Ἡμεῖς, ὅμως, ποὺ εἴμεθα ἐκτὸς τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος εἴμεθα ἐλεύθεροι πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς; Ποῖος εἶναι ὁ πραγματικῶς ἐλεύθερος; Εἶναι ὁ μὴ δουλεύων εἰς τὴν ἁμαρτίαν, εἰς τὴν ὕλην, κατὰ τὴν αὐθεντικωτάτην ἑρμηνείαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ποῖος δὲ εἶναι ὁ ἀληθινὸς δοῦλος; εἶναι ὁ ὑποτεταγμένος εἰς τὴν ὕλην, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς αὐτήν, ὁ δουλεύων εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Τὶ γίνεται σήμερον εἰς τὸ στρατόπεδόν μας; Δὲν κυριαρχεῖ καὶ δὲν πρωτοστατεῖ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἡ ὕλη; Ἀλλὰ κατὰ τὸν Παῦλον: «Οὔτε οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοι ἐστε ᾧ ὑπακούετε ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην» ἤτοι «Δὲν γνωρίζετε ὅτι εἰς ὅποιον ὑποχωρεῖτε καὶ ὑπακούετε, αὐτοῦ εἶσθε καὶ δοῦλοι καὶ ὑπήκοοι, εἴτε τῆς ἁμαρτίας ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν θάνατον εἴτε τῆς ὑπακοῆς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν σωτηρίαν;» Δὲν ὑποτίθεται, ὅμως, ὅτι διὰ τοῦ βαπτίσματος

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«...καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...»

Ὑπὸ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Φλωρόφσκυ
Καθηγητοῦ τοῦ Harvard καὶ τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς Τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ὁ Ἰησοῦς γεννᾶται ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Ἄγγελοι ἀγγέλλουν καὶ αἰνοῦν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ κηρύττουν καὶ ὑπόσχονται εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀπὸ Ἀνατολῶν καταφθάνουν οἱ σοφοὶ ἄνδρες τῆς ἐποχῆς, οἱ τρεῖς Μάγοι φέροντες πρὸς τὸ νεογέννητον βρέφος τὰ πλούσιά των δῶρα: «Καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν.» (Ματθ. 2, 11) Εἶναι ὄντως βασιλικὰ τὰ δῶρα τῶν Μάγων. Εἶναι ὅμως συγχρόνως καὶ ἐπικήδειος προσφορά. Διότι ὡς λέγει ὁ Χριστουγεννιάτικος ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος, «Σήμερον ὁ Θεὸς δι' ἀστέρος μάγους εἰς προσκύνησιν ἄγει, προμηνύοντας αὐτοῦ τὴν τριήμερον ταφὴν ὡς ἐν χρυσῷ καὶ σμύρνῃ καὶ λιβάνῳ...» Μὲ ἄλλας λέξεις οἱ ἀπὸ Ἀνατολῶν Μάγοι προεικονίζουν τὰς εὐγενεῖς φυσιογνωμίας τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τοῦ Νικοδήμου, οἱ ὁποῖοι ἐκήδευσαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, προσφέροντες πρὸς Αὐτὸν τὰ ἐπικήδεια δῶρα «μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης». Ἡ θλῖψις τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἔχει ἤδη μυστηριωδῶς ἐγχαραχθῇ εἰς τὴν χαρμόσυνον ἱεροπρέπειαν τῶν Χριστουγέννων.

Ὄντως, ὁ Κύριος ἐγεννήθη διὰ μίαν ζωὴν θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν. Τὸ Θεῖον Βρέφος, ὁ Πρίγκηψ τῆς Εἰρήνης, ἐγεννήθη ἐντὸς τοῦ κόσμου τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀσυμφωνίας, ἐντὸς τοῦ κόσμου τῶν θλίψεων καὶ τῶν συμφορῶν. Αὐτὸ τοῦτο τὸ κατώφλιον τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ ἐβάφη ἀπὸ τὸ αἷμα, τὸ ἀθῷον αἷμα τῶν Βρεφῶν, τὰ ὁποῖα ἐδολοφονήθησαν κατόπιν προσωπικῆς διαταγῆς τοῦ Ἡρώδου. «Φωνὴ ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς». Ἡ πλήρης ἄλγους φωνὴ τῆς Ραχὴλ τῆς κλαιούσης διὰ τὰ τέκνα της ἀναμιγνύεται μετὰ τῆς Δοξολογίας τῶν Ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι θριαμβευτικῶς ψάλλουν ἐν τῷ οὐρανῷ. Τί παράδοξον τῇ ἀληθείᾳ! Ἀντὶ τοῦ ὕμνου τῆς εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς, ἀκούεται ὁ ἀπαρηγόρητος θρῆνος, ὁ βαθὺς στεναγμός, τὸ ἀτελείωτον βογγητόν! Εἰς τὴν οὐρανίαν ἀγγελίαν τῆς εἰρήνης οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωποι ἀνταποκρίνονται μὲ μῖσος, ὑποψίαν, μοχθηρίαν. Ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Δαυΐδ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ, ὤφειλε νὰ καταφύγῃ λάθρᾳ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἵνα διαφύγῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἡρώδου καὶ ὅλων ἐκείνων, ποὺ ἐπεδίωκον τὴν καταστροφήν του... Ἤδη, εἰς τὴν πρώϊμον αὐτὴν περίοδον τῆς ζωῆς του ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου δὲν εἶχε «Ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ». Ὁ λαός του δὲν τὸν ἐδέχθη. «Καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον».

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ὁ Σωτὴρ ἦλθεν. Ἀλλὰ τὸ μυστήριον τῶν Χριστουγέννων ἀποκαλύπτεται καὶ συμπληροῦται μόνον ἐν τῇ νίκῃ τοῦ Πάσχα. Καὶ ὁ δρόμος ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα εἰς τὸ Πάσχα διέρχεται ἐκ τοῦ Γολγοθᾶ. Διότι διὰ τοῦ Σταυροῦ ἡ πραγματικὴ καὶ τελεία χαρὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Διότι διὰ τοῦ Σταυροῦ οἱ δεσμοὶ τῆς ἁμαρτίας διεσπάσθησαν καὶ ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου κατενικήθη καὶ κατεπατήθη. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον προσεφέρθησαν πρὸς τὸ νεογεννηθὲν Βρέφος τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα ἐπικήδεια δῶρα, πρὸς τὸ Βρέφος τὸ ὁποῖον θὰ ἐγένετο «ὁ ἄνθρωπος τῶν θλίψεων», ὁ «Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» ὁ αἴρων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ὅλον τὸ βάρος τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου.

Ὁ Κύριος ὁδηγεῖ κάθε ἄνθρωπον καὶ ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἰδίας στενῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ὁποίας Οὗτος διῆλθεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐπὶ γῆς ἐνσάρκου παρουσίας Του. Καὶ ὅμως ἡ ὁδὸς αὕτη φαίνεται σήμερον εἰς ἡμᾶς ὄχι μόνον δυσχερὴς καὶ στενή, ἀλλὰ καὶ «σκανδαλώδης». Τῷ ὄντι ὁ Σταυρὸς ὑπῆρξεν πάντοτε σκάνδαλον, «ἓν πρόσκομμα» διὰ τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ εὔθραστος καὶ ἀσταθὴς ἄνθρωπος καταπλήσσεται καὶ δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐχάριστον ἀγγελίαν τῶν ἀγγέλων, «...καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...» Ἀλλὰ ὑπάρχει πράγματι

ὡμολογήσαμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἀπεθάναμεν διὰ τὴν ἁμαρτίαν; Ὅτι ἕως τότε εἴμεθα δοῦλοι καὶ τώρα μετὰ τὸ βάπτισμά μας, μετὰ τὴν Χριστιανικὴν καὶ μυστηριακὴν ζωὴν σειρᾶς ἐτῶν, εἴμεθα ἐλεύθεροι; Τοιουτοτρόπως σκέπτεται ὁ Παῦλος. Ἔτσι πρέπει νὰ σκεπτώμεθα καὶ ἡμεῖς ἂν τῷ ὄντι λέγει, εἴμεθα τοῦ Παύλου μιμηταί: ἦσθε κάποτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας... ἀφοῦ δὲ ἐλευθερώθητε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐγίνατε δοῦλοι τῆς δικαιοσύνης. Ὅταν ἦσθε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἦσθε ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην... τώρα δὲ ποὺ ἐλευθερώθητε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ὑποτίθεται ὅτι εἶσθε δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, ἐλεύθεροι δηλαδὴ ἀπὸ τὰ πάθη, ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν ὑλικὴν νοοτροπίαν, πνευματικαὶ ὀντότητες, Χριστιανοὶ ὀνόματι καὶ πράγματι.

Ἀληθεύουν ὅλα αὐτὰ δι' ἡμᾶς; Ἔχομεν τῷ ὄντι ἀποθάνῃ διὰ τὴν ἁμαρτίαν; Ζῶμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ; Καὶ τὸ κυριώτερον καὶ οὐσιαστικώτερον καὶ ριζικώτερον ἐρώτημα: ἀνεγεννήθημεν ἐν Χριστῷ; Ἐγεννήθη δηλονότι ἐν τῇ καρδίᾳ μας ὁ Ἰησοῦς Χριστός; Χριστὸς γεννᾶται. Ναί! γεννᾶται αἰωνίως ὡς τέλειος Θεὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ. Ἀλλὰ γεννᾶται καὶ ἐν Χρόνῳ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὅπως πρὸ Χιλίων ἐννεακοσίων πεντήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ἐγεννήθη ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Δὲν πρέπει τοὐλάχιστον τώρα, ποὺ προβάλλει ἡ ἄβυσσος τῆς καταστροφῆς νὰ σκεφθῶμεν σοβαρῶς ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ: Χριστὸς γεννᾶται... ἐγεννήθη ἄραγε καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου;

εἰρήνη ἐν τῷ κόσμῳ, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον βασίλειον τοῦ ἀνθρώπου; Εἶναι τόσον πικρὰ ἡ ἀπάντησις. Δὲν ἀνευρίσκομεν δυστυχῶς τὴν εἰρήνην εἰς τὸ περιβάλλον μας. Ἀντιθέτως βλέπομεν ἕνα «πόλεμον τῶν πάντων ἐναντίον πάντων». Δὲν εἶναι ὁ σκληρὸς νόμος «τοῦ ἀγῶνος περὶ ὑπάρξεως» ὁ ἀπόλυτος νόμος τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη» ἡ διακηρυχθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, δὲν ἀποτελεῖ ἁπλῶς ἓν ἀπατηλὸν ὄνειρον, μίαν εὐχάριστον καὶ συγκινητικήν, ἀλλὰ ματαίαν φαντασιοπληξίαν; Μὲ ποῖον τρόπον ἑπομένως θὰ δυνηθῶμεν νὰ ψάλωμεν μετὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ χοροῦ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν σκυθρωπόν μας τοῦτον κόσμον, ἐν μέσῳ τῆς φρίκης καὶ τοῦ σκότους τῆς ζωῆς ταύτης; Δυνατὸν νὰ κατορθώσωμεν νὰ καταπιέσωμεν ἐν ἑαυτοῖς τὸν πειρασμὸν τῆς ἀπογοητεύσεως, ἐν τούτοις καὶ τότε θὰ εἴμεθα μόνον ἕτοιμοι νὰ κραυγάσωμεν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ὄχι νὰ ἀναμέλψωμεν αἴνους. Ἀληθῶς· ἡ Δοξολογία τῶν Χριστουγέννων φαίνεται εἰς πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς τελείως φανταστικὴ καὶ ἀπομεμακρυσμένη ἐκ τῆς γῆς. Ἀντηχεῖ αὕτη ἄνωθεν, ὑψηλὰ εἰς τοὺς οὐρανούς, χωρὶς νὰ προσεγγίζῃ τὰς ἀνθρωπίνας καρδίας, τὰς πεφορτισμένας καὶ ἐσκληρυμμένας ἀπὸ τὴν θλῖψιν καὶ τὴν σύγχυσιν τῆς ζωῆς. Εὑρισκόμεθα ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ καταβαλλόμεθα ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ κακοῦ καὶ ἐκ τῆς φαινομενικῆς ἀδυναμίας τῆς ἀληθείας. Δὲν τολμῶμεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαθοῦ!

ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ

(Ἔργον τοῦ Ἁγιογράφου Κωνστ. Γιούση)

Ὁ Πέτρος ἐσκανδαλίσθη ἐκ τοῦ ἀναμενομένου Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἡμεῖς ἀπωθούμεθα καὶ ὀπισθοχωροῦμεν πρὸ τῆς θέας τοῦ σταυροῦ τοῦ κόσμου τούτου, πρὸ τῆς θέας τῶν ἰδικῶν μας σταυρῶν. Φθάνομεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐπιπλήξωμεν, μετὰ τοῦ Πέτρου, τὸν Κύριον, λέγοντες. «Ἵλεώς σοι, Κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο» (Ματθ. 16,22). Διότι, ἀκριβῶς ὅπως ὁ Πέτρος, δὲν ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὰ κατὰ Θεὸν πράγματα, ἀλλὰ διὰ τὰ κατὰ ἄνθρωπον. Παρὰ ταῦτα, μία μόνον ὁδὸς ὑπάρχει πρὸς τὸ Βασίλειον τῆς Θείας Εἰρήνης, ἥτις εὑρίσκεται ὑπεράνω «πάσης γνώσεως». Εἶναι ἐν ἀκριβολογίᾳ ἡ στενὴ ὁδός, ἡ τεθλιμμένη ὁδός, ἡ ὁδὸς τοῦ Σταυροῦ. Εἶναι ὅμως ἡ μόνη βεβαία καὶ ἀσφαλὴς ὁδός. Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν. Δὲν ὑπάρχει εὔκολος καὶ εὐρύχωρος δρόμος, ὅστις νὰ ὁδηγῇ πρὸς τὴν εἰρήνην. Διὰ αὐτόν τον λόγον ὁ Κύριος ὡμίλησε κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ Πάθους Του περὶ εἰρήνης καὶ δόξης. «Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ.» (Ἰω. 13,31). Ἐνταῦθα, ἐν τῇ Γεθσημανῇ δηλαδὴ καὶ εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπαρουσιάσθη καὶ ἀπεκαλύφθη. Διότι ἡ ἀπόλυτος καὶ τελικὴ Δόξα εὑρίσκεται ἐν τῇ Ἀγάπῃ.

Ὑπάρχει μόνον μία χαρὰ ἀναφαίρετος, ἡ χαρὰ τῆς παθούσης καὶ σταυρωθείσης ἀγάπης. Ὑπάρχει εἷς μόνον ἐλαφρὸς ζυγός, ὁ ζυγὸς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ζυγὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πιστότητος. Ὁ ζυγὸς τῶν ἐπιγείων θλίψεων καὶ ἀπογοητεύσεων εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ἀνυπόφορος. Εἶναι φυσικὸν νὰ παραπονούμεθα καὶ ἐπαναστατοῦμεν ἐναντίον τῶν δυσκολιῶν καὶ ἀποτυχιῶν τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ ζωή. Ἀλλὰ ἀκριβῶς τοιαῦτα παράπονα καὶ παρόμοιαι ἐπαναστάσεις δὲν φέρουν παρηγορίαν

καὶ χαράν, ἀντιθέτως· πληροῦν τὰς καρδίας μας μὲ τὸ πικρὸν δηλητήριον τῆς ἀγανακτήσεως. Εἶναι τόσον δύσκολον ὄντως δι' ἕνα σαρκικὸν ἄνθρωπον νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς χαρᾶς τῆς ἀπολυτρούσης ἐκείνης Θείας Ἀγάπης, ἡ Ὁποία ἁπλώνει τὰς ἀκτῖνας Της πρὸς τοὺς ἁμαρτωλούς, τοὺς τελώνας, τοὺς μοιχούς, καὶ ἡ ὁποία Ἀγάπη εἶναι ἑτοίμη νὰ ὑπομείνῃ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον χάρις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ! Μόνον ἐπὶ τῆς παραδόξου ταύτης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει «πᾶσαν γνῶσιν» δύναται νὰ ἑδραιωθῇ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς εἰρήνη. Δὲν χρειαζόμεθα ἐν προκειμένῳ ἐπιχειρήματα. Ἡ πεῖρα ἑκάστου ἀπὸ ἡμᾶς μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος τούτου. Μὲ ἄλλας λέξεις ἕκαστος ἀπὸ ἡμᾶς θὰ πρέπῃ νὰ ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐν ὑπακοῇ καὶ εὐγνωμοσύνῃ πρὸς τὴν ἀπερινόητον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστόν. Καὶ τότε ἀναμφιβόλως τὸ ἀδύνατον γίνεται δυνατόν, τὸ ἀπίστευτον καθίσταται αὐταπόδεικτον, καὶ διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης καὶ τῆς ἀχλύος τῆς ἐπιγείου ἀδικίας δύναταί τις νὰ διακρίνῃ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς Θείας Δόξης, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε σκότος δύναται νὰ καταλάβῃ. Τότε δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ πληρότης τῆς Δόξης καὶ ὅτι ὄχι ματαίως οἱ ἄγγελοι κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων προεκήρυξαν καὶ ὕμνησαν θριαμβευτικῶς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Διότι ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἀνεκοίνουν εἰς τὸν κόσμον ἦτο ἀπερίγραπτος καὶ ἄνευ μέτρου συγκρίσεως. Ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἐγεννᾶτο κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην! Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εὑρίσκετο ἐν τῇ ἀγάπῃ Αὐτοῦ. Καὶ ἡ εἰρήνη ἐγκαθίσταται ἐν τῇ ἀγάπῃ. Οὐδεὶς ἐπίγειος πόνος δύναται ἐν τῇ πραγματικότητι νὰ ὑποκλέψῃ ἢ ἐπισκιάσῃ τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποίαν λαμβάνομεν διὰ τῆς πίστεως ἀπὸ τὸν ἔνσαρκον Λόγον. Ἐκυρίευσεν Οὗτος τὸν κόσμον, ὄχι μόνον διὰ τῆς δυνάμεώς Του, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης Του, διὰ τῆς δυνάμεως ἀκριβῶς τῆς θυσιαζομένης ἀγάπης Του, ἡ ὁποία ἀνοίγει καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς βραδεῖς καὶ ἀνοήτους καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Ὑπάρχει ὄντως εἰρήνη ἐπὶ τῆς γῆς «καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», ὡς οἱ Ἄγγελοι ἔψαλλον θριαμβευτικῶς κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην νύκτα. Εἴθε νὰ ὑπάρχῃ ἡ εἰρήνη αὕτη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὑπὸ Αἰδεσ. Δ. Ν. Τριανταφύλλη
Kansas City, Mo.

Τὴν γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων τὴν αἰσθάνεται πιὸ πολὺ ἡ οἰκογένεια, γιατὶ πάντοτε ἐθεωρεῖτο γιορτὴ οἰκογενειακή. Γονεῖς καὶ παιδιὰ περιμένουν μὲ λαχτάρα νὰ γιορτάσουν τὴν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ κάμνοντας προετοιμασίες καὶ σχέδια πολλά.

Ἰδιαίτερα ὅμως ἡ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ γιὰ τὸν παιδικὸ κόσμο. Παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴν ψυχή του καὶ στὴ ζωή του ἀργότερα. Ὡς ἐκ τούτου οἱ γονεῖς, ὡς οἱ πλέον κατάλληλοι καὶ πιὸ ἁρμόδιοι, πρέπει νὰ δείξουν μὲ ἔργα στὰ παιδιά τους τὸν τρόπο ποὺ θὰ γιορτασθοῦν τὰ Χριστούγεννα, ὥστε ἡ γιορτὴ αὐτὴ νὰ πάρῃ ἐξαιρετικὴ καὶ πρωτεύουσα θέσι στὴν προσπάθειά τους γιὰ τὴν ἀνατροφὴ καὶ καθοδήγησι τῶν παιδιῶν στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγάπης.

Θὰ πρέπει νὰ μιλήσουν στὰ παιδιὰ γιὰ τὴν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ ἁπλᾶ λόγια νὰ τοὺς ἀναπτύξουν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη γιὰ νὰ διδάξῃ τὸν ἄνθρωπο ὅτι μόνο κοντὰ στὸ Θεὸ ὑπάρχει πραγματικὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία, ὅτι ἐγεννήθη γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὴν πολυπόθητη εἰρήνη, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν συγγνώμη.

Γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ βασιλεύῃ στὴν οἰκογένεια πάντοτε, ἰδιαίτερα ὅμως κατὰ τὰ Χριστούγεννα. Παρεξηγήσεις καὶ πικρίες πρέπει νὰ συγχωρεθοῦν καὶ νὰ λησμονηθοῦν, ἂς κάνουν δὲ καὶ μιὰ ὑπόσχεσι ὅτι στὸ μέλλον θὰ εἶναι καλύτεροι καὶ πιὸ προσεκτικοί. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνουν καὶ πρὸς τοὺς συγγενεῖς, τοὺς γνωστούς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς των. Μπροστὰ στὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης τὰ μίση καὶ τὰ πάθη πρέπει νὰ σβύσουν. Ἔτσι θὰ αἰσθανθοῦμε τὴν γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων ὅπως πρέπει καὶ ἔτσι θὰ νοιώσουμε τὸ Χριστὸ νὰ βασιλεύῃ στὶς καρδιές μας, σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ Χριστιανικὴ οἰκογένεια ὅμως δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ ἐδῶ ἀλλὰ νὰ προχωρήσῃ καὶ στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης. Ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ ἢ κάτω στὴν μακρυνὴ πατρίδα, κάποια οἰκογένεια ἔχει ἀνάγκη. Κάποια χήρα γυναῖκα δὲν θὰ νοιώσῃ Χριστούγεννα γιατὶ τῆς λείπουν τὰ μέσα. Ἄλλα παιδιὰ δὲν θὰ ἔχουν γιορτινὰ ροῦχα γιατὶ ὁ πατέρας τους εἶναι πιασμένος στὸ κρεββάτι. Ἕνα δέμα ὅμως μὲ δῶρα σὲ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια κάτω στὴν Ἑλλάδα θὰ σκορπίσῃ ἄφθονη χαρὰ καὶ οἱ καρδιές των θὰ ὑψωθοῦν σὲ θερμὴ προσευχὴ στὸν Ἅγιο Θεό.

Ἕνα δέμα γλυκά, λίγα ροῦχα καὶ Χριστουγεννιάτικα παιχνίδια γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ ἄρρωστου πατέρα, θὰ βοηθήσουν πολὺ ὥστε νὰ γιορτάσουν καὶ αὐτὰ τὶς ἅγιες μέρες. Καὶ εἶναι πολλοὶ ποὺ ἔχουν ἀνάγκη. Ἀλλὰ καὶ πόσα πράγματα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ ἡ οἰκογένεια καὶ μάλιστα τὰ παιδιά.

Κατόπιν ἡ οἰκογένεια θὰ κάνῃ μιὰ ἄλλη προετοιμασία γιὰ τὶς γιορτές. Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ δώσουν τὸ καλὸ παράδειγμα. Θὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ κατόπιν θὰ κοινωνήσουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια. Ἂν τὰ παιδιὰ εἶναι σὲ κατάλληλη ἡλικία, θὰ ἀκολουθήσουν καὶ αὐτὰ τὸ παράδειγμα τῶν γονέων. Ἂν εἶναι πολὺ μικρά, οἱ γονεῖς θὰ εὕρουν τὸν κατάλληλο τρόπο νὰ τὰ προετοιμάσουν.

Ἔπειτα θὰ ἔλθῃ ἡ προετοιμασία τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ διάφορα δῶρα κάτω ἀπὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο. Στὸ τέλος ὁ οἰκογενειακὸς ἐκκλησιασμός, τὸ Χριστουγεννιάτικο τραπέζι καὶ οἱ εὐχὲς τῶν γονέων θὰ εἶναι τὸ ἐπισφράγισμα τῆς ἑορτῆς καὶ ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας γιὰ τὴν οἰκογένεια.

Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων νομίζω ὅτι θὰ ἐπιδράσῃ στὶς παιδικὲς ψυχὲς πάρα πολὺ καὶ θὰ πάρῃ πρώτη θέσι στὴν Χριστιανικὴ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς θὰ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωνται πολὺ περισσότερον, ἂν θέλουν τὰ παιδιά μας κάποια ἡμέρα νὰ τοὺς εὐγνωμονοῦν καὶ νὰ εἶναι ὑπερήφανα στὴν κοινωνία γιὰ τὸ πατρικό τους ὄνομα, τὴν καταγωγή τους καὶ τὴν Ἐκκλησία τους. Τότε, καὶ μόνον τότε, οἱ λαοὶ θὰ προοδεύσουν καὶ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων θὰ βασιλεύσῃ ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συγγνώμη, ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Δ. Ι. Κωνσταντέλου

Perth Amboy, N. J.

Ἡ παράβασις τῆς ἀπαγορευτικῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους ἀπεμάκρυνεν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ πνευματικὸς καὶ σωματικὸς θάνατος ἦτο ἡ ὀδυνηρὰ συνέπεια τῆς παραβάσεως τῆς Θεϊκῆς ἐντολῆς. «Ἧ,δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε» (Γεν. 2, 17) εἶπεν ρητῶς ὁ Θεός. Καὶ τὴν παρακοὴν ἠκολούθησαν ἡ ἔνδικος μισθαποδοσία (Ἑβρ. 2,2), ὁ θάνατος δηλονότι ὑπὸ τὴν διπλῆν του μορφήν. Τοιουτοτρόπως «ἐγένετο ὁ λαὸς Κυρίου οὐ λαὸς Κυρίου. Καὶ ὁ ἠλεημένος οὐκ ἠλεημένος. Καὶ ὁ ἠγαπημένος οὐκ ἠγαπημένος» κατὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκφρασιν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀσφαλῶς θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ εὑρίσκεται μακρὰν τοῦ Θεοῦ, εἰς χώραν «σκιᾶς καὶ θανάτου», ἀνίκανος νὰ ἀνεύρῃ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ἐὰν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δὲν κατέφευγεν εἰς ἀναζήτησίν του, διὰ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν προτέραν υἱϊκὴν αὐτοῦ θέσιν. Καὶ ἤδη τὸ σχέδιον τῆς θείας Προνοίας γίνεται γνωστὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς πτώσεως τῶν προπατόρων: «Ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς. Αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν», εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν διάβολον (Γεν. 3,20).

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ «πρωτευαγγέλιον», τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὴν νίκην τὴν ὁποίαν θὰ κατήγαγε ὁ Χριστὸς κατὰ τοῦ κακοῦ. Καὶ ὅπως ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ γυναικός, οὕτως καὶ ἡ λύτρωσις ἔδει νὰ ἔλθῃ διὰ γυναικός. Ὅθεν γυναῖκα ἦτο τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐγεννᾶτο ὁ νικητὴς τοῦ κακοῦ. Ὅπως διὰ γυναικὸς συνετελέσθη ἡ πτῶσις καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔτσι καὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἐπιστροφὴ αὐτοῦ ὤφειλεν νὰ γίνῃ διὰ γυναικός. Ὅπως ἡ προμήτωρ ὠνομάσθη Εὔα, δηλαδὴ μήτηρ τῆς ζωῆς (Γεν. 3,20), τοιουτοτρόπως καὶ ἡ γυναῖκα διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐπήρχετο ἡ ἀναγέννησις τῆς ζωῆς, ὠνομάσθη νέα Εὔα καὶ «πηγὴ τοῦ αἰσθητοῦ φωτὸς» κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ἡ Παναγία ἔγινεν ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτῆς ἡ ζωὴ συνεδέθη ἀρρήκτως μὲ τὸ κοσμοσωτήριον γεγονὸς τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἐτιμήθη καὶ ἠγαπήθη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν θνητῶν. Συνεδέθη μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τρόπον αἰώνιον. Ἔγινεν τὸ ἐκλεκτὸν δοχεῖον καὶ ἡ εὐλογημένη μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν ὅλων τῶν αἰώνων.

Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ ἁπλῆς τινὸς γυναικός, ὅπως ἐκλαμβάνουν αὐτὴν Προτεσταντικαὶ τινὲς αἱρέσεις. «Οὐ τὴν τυχοῦσαν γυναῖκα ἐπελέξατο ὁ Θεὸς γενέσθαι μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὴν πασῶν γυναικῶν ταῖς ἀρεταῖς ὑπερκειμένην» λέγει ὁ ἱερὸς Ἰουστῖνος. Δὲν πρόκειται περὶ τυχούσης γυναικός, διότι «ἐκ γενεῶν ἀρχαίων» ἦτο εἰς τὰ ἀνεξερεύνητα καὶ σοφὰ σχέδια τῆς Θείας Προνοίας. Ἔμελλε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ μυστήριον τὸ «χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον» (Ρωμ. 16,25) ὡς μήτηρ τοῦ Σωτῆρος Μεσσίου. Καὶ ἐφ' ὅσον ἦτο εἰς τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ προαναγγέλθησαν στοιχεῖα τινὰ διὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὸ ἔργον της διὰ τῆς ἀπὸ Θεοῦ Ἀποκαλύψεως.

Εἶναι, βεβαίως, γεγονός, ὅτι τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καὶ αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας ἔχομεν διὰ τὴν Παναγίαν εἶναι ὀλίγαι καὶ ἀναφέρονται ἐφ' ὅσον κυρίως ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν Χριστόν. Πλὴν ὅμως, ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν, προβάλλει ἡ Παναγία ὡς ὁ ἰδεώδης τύπος πίστεως ἁπλῆς, ἀγνότητος κρυσταλλίνης καὶ γενικῶς ὡς ἔκφρασις τῆς ὑπερτάτης γυναικείας ψυχικῆς ὡραιότητος. Ἡ προσωπικότης αὐτῆς προβάλλει ὡς τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἠθικῆς τελειότητος καὶ ἡ ζωή της ὡς τὸ ἐπιβλητικώτερον πρότυπον καὶ πηγὴ ἀνωτέρων ἐμπνεύσεων.

Αἱ ὑπάρχουσαι αὐταὶ πληροφορίαι εὑρίσκονται εἰς ἀμφοτέρας τὰς πηγὰς τῆς Χριστιανικῆς Ἀποκαλύψεως, τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν. Ἐκ τῶν χωρίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι σαφὲς τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν παρθενικὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος: «Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ» προεφήτευσεν ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας κατὰ τὸν ὄγδοον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ (Ἡσ. 7,14). Τὰ πλεῖστα ὅμως ἐκ τῶν χωρίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι προτυπώσεις καὶ προεικονήσεις. Τὸ χωρίον «Μωϋσῆς . . . ὁρᾷ ὅτι ὁ βάτος καίεται πυρί, ὁ δὲ βάτος οὐ κατακαίεται» (Ἔξοδ. 3,1—3), ἀναφέρεται εἰς τὴν θείαν ἐνσάρκωσιν. Καὶ ὅπως ἡ βάτος ἔμεινεν ἀκατάφλεκτος, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Παναγία, ἂν καὶ ἔφερε εἰς τὰ σπλάχνα της «τὸ πῦρ καταναλίσκον» τῆς θεότητος (Ἑβρ. 12,29), δὲν κατεκάη, μήτε ἐφθάρη ἡ παρθενία αὐτῆς.

Ὁ ἱερὸς Δαμασκηνὸς λέγει, ὅτι καὶ ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης τὴν Παναγίαν προετύπωνεν. Διότι ὅπως ἡ κιβωτὸς περιεῖχεν τὰς πλάκας τοῦ νόμου, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Παναγία ἐβάστασεν καὶ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον τὸν ἴδιον τὸν νομοθέτην, τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο ὀνομάζει αὐτὴν «θεόμιλον καὶ θεοχώρητον καὶ κοσμοσέβαστον τοῦ Θεοῦ κιβωτόν». Εἶναι δὲ τόσαι αἱ μυστικαὶ προεικονήσεις εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην διὰ τὴν Παναγίαν, ὥστε ἔκπληκτος ὁ ὑμνῳδὸς ἀνακράζει: «Δανιὴλ σε ὄρος καλεῖ νοητόν. Γεννήτριαν Θεοῦ ὁ Ἡσαΐας. Βλέπει δὲ ὡς πόκον Γεδεών. Ὁ Δαυῒδ δὲ ἁγίασμα φάσκει, πύλην δὲ σε ἄλλος».

Ἡ Καινὴ Διαθήκη, περισσότερον σαφὴς εἰς τὰς πληροφορίας διὰ τὴν Παναγίαν, ἰδιαιτέρως τονίζει, ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ «εὐλογημένη ἐν γυναιξὶν» (Λουκ. 1,42) καὶ ὅτι αὕτη εὗρεν «χάριν παρὰ Κυρίου» (Λουκ. 1,31). Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης ὅτι ἡ Παναγία ἀνῆκεν εἰς τὴν φυλὴν Ἰούδα καὶ τὸ γένος Δαυῒδ (Λουκ. 1,32 Λουκ. 1,69, Ρωμ. 1, 3, 2 Τιμ. 2,8 καὶ Ἑβρ. 7,14), ἔτσι ὥστε ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐγίνετο ὡς ἐλαλήθη «διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν» (Λουκ. 1,70).

Καὶ ἐνῶ ἡ ἔγγραφος πηγὴ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως κάμνει λόγον διὰ τὴν θέσιν τῆς Παναγίας εἰς τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον, ἡ ἄγραφος Ἀποκάλυψις, ἡ ἱερὰ Παράδοσις, παρέχει πληροφορίας διὰ τὴν γέννησιν τῆς Παναγίας, τὴν εἴσοδον καὶ ἀφιέρωσίν της εἰς τὸν ναὸν καὶ διὰ τὴν κοίμησίν της.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐμβριθεῖς μελετηταὶ καὶ ἑρμηνευταὶ αὐτῶν τῶν πηγῶν, συνετέλεσαν μὲ τὰς ὑπερόχους συγγραφάς των νὰ ἀναβιβάσουν τὴν Παναγίαν εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχει αὕτη εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Τοιουτοτρόπως ἡ Παναγία ἔχει ἀποκληθῇ «ἁγίων μείζων» καὶ «τὸ σεμνὸν κειμήλιον ἁπάσης τῆς οἰκουμένης» κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. Διὰ τοῦτο ἡ Θεοτόκος ἀποτελεῖ ἱερὰν ἐπτασίαν, ἡ ὁποία ἐξασκεῖ ἀμείωτον γοητείαν εἰς τὰς ψυχὰς ἑκατομμυρίων Χριστιανῶν διὰ εἴκοσι περίπου αἰῶνας.

Ἀλλὰ τί κατέστησεν τὴν Παρθένον Μαρίαν προνομιοῦχον, ὥστε νὰ ἐκλεγῇ καὶ νὰ γίνῃ ἡ μήτηρ τοῦ ἐνσαρκωμένου Λόγου; Ἡ ἐκλογὴ τῆς Παρθένου εἰς τὸ σχέδιον τῆς ἀπολυτρώσεως ἐγένετο ὡς ἐπιβράβευσις τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῆς εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Ὡς ἀμοιβὴ τῆς ἠθικῆς καθαρότητός της, τῆς μεγάλης ταπεινώσεώς της (Λουκ. 1,48—52), τῆς τελείας ὑπακοῆς αὐτῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (Λουκ. 1,38) καὶ γενικῶς εἰπεῖν, δι' ὅλα τὰ ὑπερόχα ἐκεῖνα χαρακτηριστικά της, ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν ἠθικὴν τελειότητα τῆς μοναδικῆς προσωπικότητος αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἡ Παναγία παραμένει τὸ ἰδανικὸν πρότυπον ἀνθρωπίνης ἀρετῆς, μεσίτης πρὸς τὸν Ὕψιστον μὲ μητρικὴν καρδίαν, ἀείποτε δὲ πρεσβευτὴς διὰ τὴν ἀνθρωπίνην σωτηρίαν.

Βάσει αὐτῶν τῶν στοιχείων καὶ ἀποφεύγουσα τὰς ὑπερβολὰς τῆς λατρείας πρὸς τὴν Παναγίαν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας—ἐν ἐκ τῶν συμπτωμάτων τῆς Θεολογικῆς της Καταπτώσεως—ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας δεόντως τιμᾷ τὴν Θεοτόκον. Ἰδιαιτέρως ὅμως προβάλλει τὸ ἅγιον πρόσωπον αὐτῆς ὡς πρότυπον γυναικείας ἀρετῆς, ὡς φάρον κατευθυντήριον εἰς τὴν Χριστιανικὴν σεμνότητα, εἰς χριστιανικὴν ἁγνότητα, εἰς Εὐαγγελικὴν ἀφοσίωσιν—φάρον ἀρετῆς πρὸς τὸν ὁποῖον δέον νὰ ἀποβλέπουν ὅλαι αἱ Χριστιαναὶ κόραι καὶ μητέρες.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Χριστὸς γεννᾶται! Τραγουδᾶ κι' ἀντιλαλεῖ ἡ καμπάνα,
κι' ἀνατριχιάζουν οἱ ψυχὲς ὡς τὰ κατάβαθά τους.
Χριστὸς γεννᾶται, κι' ὦ χαρά! σκύβουν στὴ γῆ τὰ οὐράνια
κι' εἶν' εὐδοκία Θεϊκὴ τὸ σφιχταγκάλιασμά τους.

Χριστὸς γεννᾶται! — λύτρωσι στοῦ κόσμου τὴν ὀρφάνια.
Τ' ἀστέρια σκύψανε κι' αὐτὰ νὰ δοῦν τὴν ἅγια Μάνα,
καὶ τ' ἀγγελούδια πέταξαν σταλμὲν' ἀπ' τὴ φωλιά τους,
πάνω ἀπ' τὴ φάτνη, μὲ στοργὴ ν' ἁπλώσουν τὰ φτερά τους.

Χριστὸς γεννᾶται... Κι' ἔγειρε στὴ φάτνη καὶ κοιμᾶται,
καὶ κάποιας ἅρπας μυστικῆς ἀχοὶ τὸν νανουρίζουν,
Ὁλόγυρά του Χερουβείμ ἁπαλοφτερουγίζουν,

κι' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη του πλανᾶται.
Καὶ μέσ' στὴ φωτεινὴ νυχτιά — στὴ μαγεμένη ἑσπέρα,
χαρούμενες βοσκῶν φωνές — κι' ὄχι βοσκοῦ φλογέρα —
ψάλλουν Χριστὸς γεννᾶται.

Γ. Βερίτης

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 282)

σαν εἰς Αὐτόν. Νὰ Τὸν μιμηθῶμεν εἰς τὴν ἀγάπην Του τὴν ἀπεριόριστον καὶ ἄπειρον πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀδελφούς Του. Νὰ τὸν ζήσωμεν εἰς τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας ἀπὸ κάθε μολυσμὸν σαρκὸς καὶ πνεύματος. Νὰ Τὸν μιμηθῶμεν γινόμενοι τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν, ἀφοῦ «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν». Νὰ τὸν ζήσωμεν ἐπικοινωνοῦντες μὲ Αὐτόν: προσευχόμενοι, μελετῶντες τὰς Γραφάς, μετέχοντες τακτικὰ τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας Του.

Μίμησις Χριστοῦ καὶ ζωὴ ἐν Χριστῷ, ἰδοὺ τὰ δῶρα ποὺ περιμένει ἀπὸ ἡμᾶς ὁ μιμηθεὶς τὸν ἄνθρωπον, γενόμενος ἄνθρωπος καὶ ζήσας τὴν ζωὴν τὴν ἀνθρωπίνην. Ἂς μιμηθῶμεν τὴν σοφίαν τῶν Ἁγίων καὶ ἂς ἀποστραφῶμεν τὴν ἀφροσύνην τοῦ κόσμου τούτου, μιμούμενοι τὸν Σαρκωθέντα Θεάνθρωπον Κύριον ἡμῶν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Μετὰ βαθείας πατρικῆς ἀγάπης
καὶ διαπύρων εὐχῶν
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

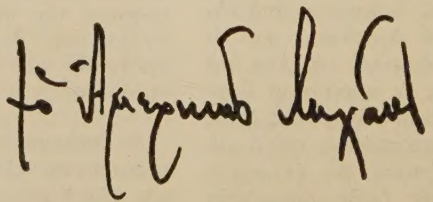

DEPARTMENT OF EDUCATION AND GREEK LETTERS

Prof. Philippe D. Emmanuel, Director

THE GREEK PRESS AT THE SERVICE OF THE GREEK-AMERICANS

The Week of Greek Letters and Greek Press already stands as one of the most important cultural institutions in the life of the American citizens of Greek descent.

Indeed, this Week provides all of us with the opportunity to turn our minds and hearts toward Greece, to follow its legendary course through the endless time, to appreciate the splendid achievements of Greek culture, to value the influence of this culture on the life of the free peoples, finally to experience the feeling of belonging to this unique ethnic-religious group, which is the Greek-American group.

Moreover, this Week gives us the chance to perceive and to feel more deeply our spiritual and cultural needs and obligations, and to coordinate the program of our activities for a better fulfillment of these needs and obligations within the frame of the larger environment of the American Society.

On the basis of these principles, the Supreme Board of Education of the Greek Archdiocese decided to place, at the centre of the program of the Week of Greek Letters, of this year, manifestations of appreciation for the work of the Greek-speaking Press of America, on the part of all the associations and cultural institutions which serve our objectives and ideals.

* * *

Evidently, the Greek Press has kept and continues to keep a most important place among the factors which are shaping and promoting our organized ethnic-religious life and which are expressing its content.

As it is well-known, the press in general, because of the nature of its mission, assumes a tremendous power and plays a decisive role in the shaping of the individual as well as the social psychology, which, in turn, determines the kind and the pace of social developments. Thus, every people, every organized group, which wishes to project and to impose its principles and ideas or to maintain its traditions or to cultivate socially, morally, and aesthetically its members, has recourse to the press as the most tested among the various media of communication.

The Greek Americans, bearers of a unique spiritual and cultural inheritance, could not but see the Greek newspaper as the best linking ring among them, the most effective means for the expression of their aspirations and feelings, as well as the illumining guide in the process of their creative adjustment to their new environment.

Going through the short but dramatic history of the Greek immigrant, in America, we cannot fail to notice the role that the Greek newspaper has played as the most drastic antidote to the feeling of nostalgia for the mother country. This psychological contribution of the Greek newspaper is priceless, indeed. If we wished to elaborate on this point, we should have stressed the fact that without the Greek newspaper, the nostalgia for the mother country would have grown so much that it would have led the Greek immigrants to return in mass to the old country, and in this way, all the factors involved in the perfect development of our ethnic- religious group to-day, would have been lost.

Equally important is the guiding role that the Greek newspaper has played in the immigrant's everyday effort to get acquainted with his new country, to perceive the trends and pace of life in it, to know its laws, to work productively, to create a family and generally to grow into a worthy citizen of this country.

Also, the Greek newspaper has never failed to remind the immigrant of his duty toward Greece and his people there, of the obligation to take an active part in its noble adventures for freedom and progress, of the need to contribute for the restoration of the ruins.

Daily, also, it has reminded and keeps reminding the members of our group here to support the church, the community, education and all those social institutions which preserve and cultivate our spiritual and cultural personality and which bear the responsibility of projecting the best elements of our ancestors' inheritance for the enforcement and speeding up of the cultural development of this country.

Thus, with the assistance and guidance of the Greek press our ethnic-religious group, in a surprisingly short time, became deeply aware of its responsibilities, undertook its specific spiritual and cultural obligations, organized vital institutions, and invested large amounts of money

ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ*

Ὑπὸ Πρωθ. Δ. Καλλιμάχου

Ἡ ἐν Βοστώνῃ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ἑορτάζει τὴν Εἰκοσαετηρίδα αὐτῆς. Αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις ἄρχισαν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν 24 Φεβρουαρίου ἐσυνεχίσθησαν μέχρι τοῦ Μαΐου εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας. Εἰς σχετικὴν ἀνακοίνωσιν ποὺ ἔκαμε τὸ Πνευματικὸ αὐτὸ Ἵδρυμα ἐτονίσθη ὅτι: «Θὰ ἑορτασθῇ τὸ γεγονὸς τοῦτο διὰ νὰ δοξολογήσωμεν τὸν Θεὸν ὅτι ἐνίσχυσε τὴν ὁμογένειάν μας νὰ θεμελιώσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ Ἵδρυμα τῆς ἀξίας καὶ τῆς σκοπιμότητος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ». Ἐν ἐπιλόγῳ ἡ ἐπίσημος Ἀνακοίνωσις καταλήγει: «Ἂς δοξολογήσῃ τὸν Κύριον ἡ Ὁμογένεια τῆς Ἀμερικῆς, διότι ἠξίωσεν αὐτὴν νὰ ἀποκτήσῃ καὶ νὰ διατηρῇ διηνεκῶς προοδεύουσαν τὴν Ἑλληνικὴν Θεολογικὴν Σχολήν».

Μαζὶ μὲ τὴν ὁμογένεια χαίρει χαρὰ μεγάλη καὶ δοξολογεῖ τὸν Κύριον καὶ ὑπερηφανεύεται καὶ ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ». Ἡ ἐφημερὶς αὕτη ὡραματίσθη τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς «Μεγάλου Σχολείου τοῦ Γένους». Τὴν ἀπόκτησιν, ὡς ἐτονίσθη, τότε, «Ἑνὸς Ἱεροῦ Ἑλληνικοῦ Προμαχῶνος διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ διαιώνισιν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν καὶ παραδόσεων πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ». Ἡ ἐφημερὶς αὕτη δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸν ὁραματισμόν. Οὔτε εἰς τὴν Θεωρίαν. Μετέβαλε τὴν θεωρίαν εἰς ἄμεσον Πρᾶξιν. Ἀνέλαβε καὶ τὴν νέαν αὐτὴ Σταυροφορία. Ἄναψε τὴν ἱερὴ φωτιά! Ἐπυρπόλησε ψυχάς. Καὶ ἐκάλεσε πάντας τοὺς πιστοὺς εἰς συναγερμόν. Ὑπὲρ Βωμῶν. Καὶ ὑπὲρ Ἑστιῶν. Εἰς ἡμέρες δὲ οἰκονομικῆς κρίσεως ἐμαζεύτηκαν τὰ χρήματα. Δολλάριο πρὸς δολλάριο. Τὰ προσέφεραν οἱ φτωχοὶ βιοπαλαισταί. Οἱ λεγόμενοι πολυτάλαντοι ἀπουσίασαν, ὅπως συμβαίνει πάντοτε. Οἱ εἰσφορεῖς φτωχοὶ μετανάσται ποὺ προσέφεραν τὸ τίμιο δολλάριό τους βρίσκονται ἀκόμη εἰς τὴν ζωή. Εἶναι δὲ δικαίως ὑπερηφανοι καὶ χαρούμενοι ὅτι ἔσπευσαν εἰς τὸ γενικὸ Προσκλητήριο τῆς ἐθνικῆς ἐφημερίδος των καὶ ἔδωκαν εἰς ἱερὸν ἀγῶνα ὑπὲρ Βωμῶν καὶ Ἑστιῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Σταυροφορίας ἦτο ὅτι ἐμαζεύτηκαν τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν μεγαλόκαρδη φτωχολογιά. Τότε ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας, ποὺ κλείζει τώρα τὸν μαρτυρικὸ Οἰκουμενικὸ Θρόνο, ἀγόρασε τοῖς μετρητοῖς τὸ ἡγεμονικὸ οἰκοδομικὸ συγκρότημα τοῦ Γερουσιαστοῦ Κλὰρκ εἰς τὸ POMFRET, CONN., ὅπου, ἀρχικῶς ἐλειτούργησε ἡ Θεολογικὴ Σχολή. Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς φιλοτίμους χορηγούς. Πρὸς ἐκτίμησιν ἐκείνου τοῦ Σταυροφοριακοῦ Ἀγῶνος ποὺ ἀπεκάλυψε τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς τοῦ φτωχοῦ μετανάστη, ποὺ ἐστάθηκε εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Ἐφημερίδος του, πρέπει νὰ ἐπαναφερθοῦν εἰς τὴν μνήμη μερικὲς συγκινητικὲς σελίδες. Σελίδες σχετιζόμενες μὲ τὴν αἰσθηματικὴ Ἰδεολογία τῶν βιοπαλαιστῶν χορηγῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ ὑστέρημά τους, ἐπύργωσαν τὸν «Ἱερὸ Προμαχῶνα τῆς ἡρωϊκῆς Φυλῆς.».

Ἀλλὰ πρὶν γίνῃ ἡ ἀνάλυσις τῆς ὡραίας ψυχῆς τῶν βιοπαλαιστῶν μας, τῶν χορηγῶν, διὰ νὰ ἀποκτηθῇ τὸ «Μεγάλο Σχολεῖο τοῦ Γένους» καὶ νὰ ἀπορρεύσῃ ἀπὸ αὐτὸ ἡ ἐπιδιωκόμενη Ἑλληνικὴ Λαμπαδηφορία εἰς τὴν φιλελληνικὴ Βορειοαμερικανικὴ Συμπολιτεία πρέπει νὰ γίνῃ μικρὰ ἀναδρομὴ εἰς προηγούμενη περίοδο.

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ ΚΑΙ ΤΟ ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ.

Δὲν ἦτο πρώτη φορὰ ποὺ ὁ «Ἐθικὸς Κήρυξ» ἀνελάμβανε Σταυροφοριακὲς ἐξορμήσεις ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐν Ἀμερικῇ. Ἐπὶ σαρανταδύο τώρα χρόνια ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ συνεδέθη μὲ ἀγῶνες ἀτελειώτους καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Ὅταν τὴν 2 Ἀπριλίου τοῦ 1915 ἱδρύθη ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ὑπῆρχαν μόνον ὀκτὼ ἀπογευματινὰ Σχολεῖα. Καὶ μερικὰ Ἡμερήσια. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ φιλότιμοι μετανάσται μας δὲν εἶχαν νοιώσῃ τὴν ἱερότητα τῆς ἀνάγκης πρὸς ἵδρυσιν Σχολείων γιὰ νὰ μαθαίνουν τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα τὰ παιδιά. Συνεκινοῦντο περισσότερο νὰ στέλλουν χρήματα στὰ χωριά τους γιὰ «Καμπαναριά». Ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ αὐτὴ ἡ νοοτροπία. Καὶ γιὰ νὰ ἀλλάξῃ ἡ ἐφημερὶς ἄρχισε ἕνα ἐπίμονο, πολυετῆ διαφωτιστικὸ Σταυροφοριακὸ Ἀγῶνα. Τὸ σύνθημα τοῦ Ἀγῶνα ἦτο:

---

and well-justified expectations in the education of its children.

* * *

Does the Greek press meet with the understanding of all the members of our group? Does it secure our moral and material support to the degree that it deserves it?

We must never forget that the newspaper must have at its disposition large financial means if it is to play its role and to fulfill its mission successfully.

The Week of Greek Letters and Greek Press should constitute, for all of us, an opportunity to fulfill our obligations towards it. There are thousands of American citizens of Greek descent, to-day, and the subscribers to the daily as well as to the weekly Greek papers should also amount into thousands. The Greek community, the club, the priest, the teacher, the leaders, all those who believe in the necessity to preserve our spiritual and cultural personality and to stress our cultural activities must give the Greek Press their wholehearted support. More especially our young people, in whose hands gradually passes the responsibility to deal with our problems and the leadership of our organizations, can undoubtedly help so that the Greek Press rising to the level of the new conditions of our life will carry out our program of action and our philosophy more and more successfully.

"Οχι μόνον Καμπαναριὰ στὰ ἑλληνικὰ χωριά. Ἀλλὰ καὶ Σχολεῖα ἐδῶ γιὰ τὰ παιδιά μας. Σχολεῖα. Καὶ πάλιν Σχολεῖα. Καὶ σὲ κάθε Κοινότητα, Σχολεῖα παράπλευρα στὶς Ἐκκλησίες. "Ενας τέτοιος ἅγιος φλογερὸς ἀγῶνας ἔφερε, ὡς ἦτο ἐπόμενο, τὸ ἀποτέλεσμα. "Ετσι τὰ ὀκτὼ Σχολεῖα ποὺ ὑπῆρχαν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1915, ἐγίναν, τὸ 1930, περισσότερα ἀπὸ τριακόσια. "Οταν δὲ ἦλθε τὸ 1931, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος ὁ σεβ. κ. Ἀθηναγόρας—καὶ ἦτο παρθένο τὸ ἔδαφος μὲ ἡνωμένες τὶς Κοινότητες—διὰ τὴν ἕνωσι δὲ προηγήθησαν σκληρότατοι ἀγῶνες τῆς ἐθνικῆς ἐφημερίδος—βρῆκε αὐτὰ τὰ ὑπερτριακόσια Σχολεῖα καὶ ἐμερίμνησε διὰ τὴν ὁμοιογενῆ ὀργάνωσίν των.

Ἀλλὰ ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» εἶχε συγκεντρωμένα, ἀδιακόπως, τὰ πυρά του καὶ ὑπὲρ τῶν Ἡμερησίων Ἑλληνοαμερικανικῶν Διδακτηρίων. "Οταν δὲ τὸ μοναδικό μας Ἡμερήσιο Σχολεῖο ἐν Μπρόνξ τῆς παροικίας μας ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ τότε ἰδιόκτητο ἐπιβλητικὸ Κτίριό του—διότι οἱ ἔχοντες τὴν πρώτην ὑποθήκην ἀλλόφυλοι ἡτοιμάζοντο νὰ ἐνεργήσουν πλειστηριασμό—ὠρθώθη καὶ πάλιν ἡ Ἐφημερίδα ποὺ τὸ σύνθημά της ἦτο: Σχολεῖα. Καὶ πρὸ παντὸς Σχολεῖα. Παῦλα καὶ τελεία στὰ Καμπαναριά.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ἀπειλεῖτο νὰ χαθῇ τὸ Σχολεῖο εἰς πλειστηριασμό, ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» κατέστρωσε ἕνα σχέδιο ἀπολυτρώσεως. Ἐμύησε εἰς τὸ σχέδιο τὸν νεοελθόντα πρεσβευτὴ τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἀείμνηστο Γεώργιο Ροῦσο, τὸν Βενιζελικό. Ἐπιθυμούσαμεν νὰ περιβληθῇ ὁ Πρεσβευτής μας μὲ αἴγλη τῆς πρώτης μεγάλης του ἐπιτυχίας καὶ νὰ γίνῃ ἀγαπητὸς καὶ εἰς τὴν ὁμογένεια. Τὸ σχέδιο ἐπέτυχε. Προσεκλήθησαν μερικοὶ παράγοντες τῆς παροικίας διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν γιὰ μιὰ σπουδαία ἐθνικὴ ὑπόθεσι. Τότε ὁ Πρεσβευτὴς τοὺς ὡμίλησε καὶ τοὺς εἶπε ὅτι τὸ Σχολεῖο εἶναι ἡ σπουδαιότερη ὑπόθεσις. Καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα. Προσέφεραν πάντες οἱ παράγοντες, ὁ δὲ μεγαλοαισθηματίας Μικρασιάτης κ. Εὐριπίδης Κεχαγιᾶς ἐδήλωσε ὅτι διπλασιάζει ὅσα προσέφεραν οἱ παρόντες. Τὴν ἐπαύριο βγῆκε πανηγυρικὸς ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» καὶ ἐσυνέχισε τὸν Σταυροφορειακὸ Ἀγῶνα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι τὸ Σχολεῖο ἀπελυτρώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ἐπληρώθη ἡ ὑποθήκη $22,000. Ἀγορασθησαν καὶ δύο σπίτια γειτνιάζοντα πρὸς τὸν κῆπο, τὸν περίβολο τοῦ Σχολείου ἀντὶ $10,000 "Εμειναν δὲ ἀρκετὲς ἄλλες χιλιάδες δολλάρια ὡς κεφάλαιο τοῦ Ἱεροῦ Ἱδρύματος.

* * *

Ἐφ' ὅσον ἡ ἀγωνιστικὴ ἐφημερίδα ἦτο γυμνασμένη εἰς Σταυροφορίες ποὺ συνεχίζονται ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἱδρύσεώς της ἕως σήμερον, ἐπὶ 42 χρόνια, εἰς Σταυροφορίες πρὸ παντὸς ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἦτο φυσικὸ ὅτι θὰ ἐστεφανώνετο ἀπὸ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία καὶ ὁ ὁραματισμὸς ὅπως ἀποκτήσωμεν, ἐπὶ τέλους, καὶ τὸ πρῶτο «Μεγάλο Σχολεῖο τοῦ Γένους». Ἐπρόκειτο δηλαδὴ περὶ τοῦ «Ἱεροῦ Ἑλληνικοῦ Προμαχῶνος, διὰ τὴν καλλιέργεια καὶ διαιώνισι τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν καὶ παραδόσεων πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Πολιτισμοῦ».

Αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα.

Ἡ Σταυροφορία διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν τὸν Ἱερὸν Ἑλληνικὸν «Προμαχῶνα» ποὺ ἔπειτα ὠνομάσθη «Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ» ἀνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀγωνιστικὴ ἐφημερίδα εἰς κατάλληλη ψυχολογικὴ στιγμή, ἀφ' οὗ ἐκαλλιεργήσαμεν τὸ ἔδαφος. Προηγήθη δηλαδὴ μιὰ ὡραία ἐκστρατεία ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν συμμετάσχῃ καὶ ἐπίσημοι Ἀμερικανοί. Ἰδοὺ τί ἔγινε πρὸς ψυχολογικὴ προετοιμασίαν τῆς Σταυροφορίας διὰ τὴν Θεολογικὴ Σχολή.

Ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἐν συνεννοήσει καὶ συνεργασία μὲ φίλους καὶ συεργάτας του στὴ Βοστώνη, τὸν κ. Χαρίλαο Μπούρα, τὸν κ. Γ. Δημητρακόπουλο καὶ κ. Δῆμο Κακριδᾶ, ἐπέτυχε καὶ ὠργανώθη εἰς τὴν Βοστώνη ἕνα «Μεγάλο Συλλαλητήριο ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης». Ἐζητήσαμεν νὰ μαζευθοῦν χρήματα διὰ νὰ ἐνισχυθοῦν τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Νέας Ἀγγλίας. Δέκα καὶ πλέον χιλιάδες ὁμογενεῖς συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν κολασσιαία αἴθουσα, στὸ «Καῖμπριτζ Σταῖτ "Αρμορυ». Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ μαζεύτηκαν χρήματα διὰ τὰ ἑλληνικὰ Σχολεῖα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε μεγαλείτερη σημασία ἀπὸ τὰ χρήματα ἦσαν τὰ μνημειώδη διαγγέλματα ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ποὺ ἐξέδωκαν οἱ μεγάλοι φιλέλληνες, οἱ ἐπίσημοι τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέττης. Μὲ τὰ διαγγέλματα αὐτά, ἀληθῶς ἐξαίσια, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευεν ἡ ἀγωνιστικὴ Ἐφημερίδα φωτοτυπικῶς, ἄναψε καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν ἡ ἱερὰ φωτιὰ ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Ὁ Κυβερνήτης τῆς Πολιτείας ἐντιμ. Φράνκ "Αλλεν ὑμνήσας τὴν ἀνωτερότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐβροντοφώνησε καὶ αὐτὰ τὰ θεῖα λόγια: «Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάλησαν οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος καὶ, μέσῳ τῆς ὁποίας ἐλάβαμε τὰ φῶτα τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν πρέπει νὰ φυλάσσεται μὲ ζῆλο καὶ νὰ διαιωνίζεται μὲ ὑπερηφάνεια». Ὁ Δήμαρχος Βοστώνης ἐντιμ. Μάλκομ Ε. Νίκολς «διεκήρυξε τὴν ἀνάγκην ὅπως ἐνισχύωνται τὰ ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ διαιωνίζεται ἡ γλῶσσα τοῦ πολιτισμοῦ». «"Ετσι θὰ πληρωθῇ μιὰ σπουδαιοτάτη ἀνάγκη, ἐκπαιδευτικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάγκη τῆς σήμερον, ὅπως ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τὸ πολίτευμά της, ἡ Τέχνη, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ φιλολογία καὶ τὰ ὑψηλὰ αὐτῆς ἰδεώδη γίνουν ἀντικείμενο καὶ μέσον ἐντατικωτάτης σπουδῆς παρὰ τῇ Ἀμερικανικῇ κοινωνίᾳ».

"Ενας ἄλλος ἑλληνολάτρης Ἀμερικανός, ὁ ἐντιμ. "Εντουαρντ Κουίν, δήμαρχος τοῦ Καῖμπριτζ, ἕδρας τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, ἐτόνισεν εἰς τὸ ἔξοχο Διάγγελμά του καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖαν ἡ Ἀνθρωπότης ἐδιδάχθη τὰς Τέχνας καὶ τὰς Ἐπιστήμας. Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον εἶναι πολύτιμο ἀπόκτημα ποὺ ἀνήκει εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι καθῆκον ὄχι μόνον τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου νὰ συνδράμῃ διὰ τὴν διατήρησιν καὶ διαιώνισιν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης».

Αὐταὶ καὶ ἄλλων Ἀμερικανῶν διακηρύξεις, δημοσιευόμεναι φωτοτυπικῶς εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» ἐπροξένησαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς ἅπασαν τὴν ὁμογένειαν τοῦ Νέου Κόσμου.

Μὲ τὴν στρατηγικὴν αὐτὴν τῆς Ἐφημερίδος προητοιμάσθη ψυχικῶς ἡ ὁμογένεια διὰ νὰ συμμετάσχῃ ὁλόθερμα εἰς τὸν πυρπολικὸν Συναγερμὸν ποὺ ἐκήρυξεν ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ὥστε νὰ μαζευθοῦν τὰ χρήματα διὰ νὰ πυργωθῇ τὸ «Μεγάλο Σχολεῖο τοῦ Γένους» τοὐτέστι ἡ Θεολογικὴ Σχολή. Καίτοι, λόγῳ τῆς τότε οἰκονομικῆς κρίσεως, ἦτο δύσκολο τὸ ἔργο, ἐν τούτοις, οἱ φιλότιμοι μετανάσται ἀπήντησαν εἰς τὸ ἐθνοσωτήριο Προσκλητήριο. Ἐμαζεύθηκαν τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια, μὲ τὰ ὁ-

ποῖα ἡ σεβαστὴ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀγόρασε τοῖς μετρητοῖς τὸ Ἡγεμονικὸ Κτῆμα τοῦ Γερουσιαστοῦ Κλὰρκ εἰς τὸ Πόμφρετ, ὅπου ἐστεγάσθη ἡ Θεολογικὴ Σχολή.

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» ὅπως ὁ ἀγὼν λάβῃ Πανελλήνιο χαρακτῆρα, ἔξω ἀπὸ τὶς τότε πολιτικὲς διαφορὲς τῶν Ἑλλήνων, κατηρτίσθη μιὰ σοβαρὰ Ἀντιπροσωπευτικὴ Ἐπιτροπή. Εἰς τὸ ἀντιπροσωπευτικὸ αὐτὸ συγκρότημα συμμετέσχον ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος, ὁ Γενικὸς Πρόξενος Νέας Ὑόρκης, οἱ Ὕπατοι Πρόεδροι τῆς Ἀχέπα καὶ τῆς Γκάπα, οἱ Διευθυνταὶ τῶν δύο ἑλληνικῶν Τραπεζῶν, αἱ ὁποῖαι ὡρίσθησαν ὡς Ταμίαι, διάφοροι ἄλλοι σοβαροὶ παράγοντες, φυσικὰ δὲ καὶ ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ποὺ ἀνέλαβε τὴν εὐθύνην τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἱερᾶς ἐκστρατείας. Τῇ παρακλήσει τοῦ Ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» προσεκλήθη εἰς συμμετοχὴ σὲ ἕνα τέτοιο ἱερὸ ἀγῶνα καὶ ἡ ἄλλη ἡμερησία συνάδελφος. Ἀλλὰ ἠρνήθη. Ἔτσι ἀνέλαβε τὸ βάρος τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀγῶνος, μόνη, ἡ ἐφημερίδα «Ἐθνικὸς Κήρυξ». Ἐκάμαμε τὸν σταυρό μας. Καὶ ἐτραβήξαμεν πρὸς τὰ ἐμπρός, βέβαιοι ὅτι ὁ τίμιος μετανάστης, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν διαφορῶν καὶ ἀντιλήψεων, θὰ μᾶς ἐχάριζε ὁλόθερμη τὴν ἐθνικὴ του ψυχή. Τελικῶς ἡ Σταυροφορία αὕτη τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», καίτοι ἦτο δεινὴ ἡ οἰκονομικὴ κρίσις, ἐστεφανώθη ἀπὸ τὸν θρίαμβο. Καὶ ἀπεκτήθη ἡ Θεολογικὴ Σχολή.

Τώρα ποὺ ἀρχίζει ὁ Πανηγυρισμὸς τῆς Εἰκοσαετίας ἡ σχετικὴ ἀνακοίνωσις τονίζει ὅτι «θὰ ἑορτασθῇ τὸ γεγονὸς τοῦτο διὰ νὰ δοξολογήσωμε τὸν Θεὸν ὅτι ἐνίσχυσε τὴν ὁμογένειαν νὰ θεμελιώσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ Ἵδρυμα τῆς ἀξίας καὶ τῆς σκοπιμότητος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ «Τιμίου Σταυροῦ».

Ἴσως δὲν παρέλκει νὰ τονισθῇ ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ εἴκοσι χρόνια δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξυπηρετῇ μὲ ζέσιν ἱεραποστολικὴν ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» τὸ Ἱερὸ Ἵδρυμα, ἐφ' ὅσον τὸ ἵδρυσε καὶ τὸ αἰσθάνεται οὰν παιδί του πνευματικό.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΙΜΩΝ ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἅμα κατηρτίσθη ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐθνικῆς ἐκστρατείας τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ «Μεγάλου Σχολείου τοῦ Γένους»—τοὐτέστι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς—ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρας συνέταξε μίαν ἀληθινὰ ἐμπνευσμένην ἔκκλησιν πρὸς τὴν ὁμογένεια τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ ἔκκλησις ποὺ ἔφερε τὶς ὑπογραφὲς τῶν μελῶν, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» τῆς 9 Φεβρουαρίου 1932 ἤρχιζε μὲ αὐτὰ τὰ ἱερὰ λόγια: «Ἔργον ἐξαιρετικὸν ἐπιλαμβανόμεθα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Ἀκούομεν τὴν φωνὴν τοῦ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Συγκροτήματος. Ἴσως οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν του τμῆμα τοῦ Γένους ἡμῶν νὰ εἶχε τόσην ἀνάγκην τῶν πνευματικῶν τούτων ἐφοδίων πρὸς διατήρησιν τῆς ἀγαθῆς μερίδος, τὴν ὁποίαν ἡ Θεία Πρόνοια ἐχάρισεν εἰς αὐτὸ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ προνομιακῶς».

Περαιτέρω εἰς ἄλλη περικοπὴ ὁ συντάκτης τῆς ἐμπνευσμένης αὐτῆς ἐκκλήσεως, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν τότε δεινὴν οἰκονομικὴν κρίσιν, ἐτόνιζε:

«Μὴ δειλιάτω ὑμῶν ἡ καρδία. Εἰς τὰς κρισίμους περιστάσεις ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων Ἡμῶν ἐπεδείκνυεν ἡμῖν ὁδοὺς σωτηρίας. Δὲν ὑποτιμῶμεν τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν καὶ τὰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς ὁμογενείας. Ἀλλὰ θὰ ὑπερηφανεύεται αὕτη μίαν ἡμέραν, βλέπουσα καὶ ἐπιδεικνύουσα τὸ Τέμενος τῶν Ἑλληνικῶν Μουσῶν, τὰς ὁποίας τόσον τιμοῦν καὶ περιεπούσι, πρὸ παντὸς αἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι καὶ Δῆμοι καὶ ἰδιῶται.

Εἰς μίαν τοιαύτην ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἑνὸς τοιούτου Φάρου Πνευματικοῦ καλοῦμεν ὑμᾶς, βέβαιοι ὅτι θὰ εὕρωσιν οἱ λόγοι ἡμῶν ἀπήχησιν εἰς τὰς πλουσίας ὑμῶν καρδίας».

Ἅμα ἐδόθη τὸ σύνθημα μὲ τὴν ἀνωτέρω ἐμπνευσμένην καὶ ἑλληνοπρεπεστάτην Ἔκκλησιν—ἡ ὁποία ἐνεθύμιζε τὰ ἱστορικὰ Διαγγέλματα τῶν ὑπερελλήνων ἐπισήμων Ἀμερικανῶν τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέττης—ἄρχισε μιὰ φλογερή, ἀδιάκοπη, πολύμηνη ἀρθρογραφία πρὸς πυρπόλησι τῶν καρδιῶν τῶν πιστῶν.

Πρέπε νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ Σταυροφορία γιὰ νὰ πυργωθῇ «τὸ Μεγάλο Διδακτήριο τοῦ Γένους» ἔλαβε κυρίως λαϊκὸ χαρακτῆρα. Οἱ πολυτάλαντοι ποὺ πίστευσαν εἰς τὴν Θρησκεία τῆς δολλαριακῆς καλοπέρασης, εἶναι δὲ μαραμένοι οἱ παλμοί τους γιὰ τέτοια ἀνώτερα ἰδεολογικὰ πράγματα, ἀδιαφόρησαν. Συνεκινήθησαν. ὅμως, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, οἱ φιλότιμοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ οἱ ἀξιοθαύμαστοι βιοπαλαισταὶ μὲ τὴν ἀδιάφθορη ἑλληνικὴ ψυχή, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ προσφέρουν πάντοτε γιὰ τὰ ἑλληνικὰ Γράμματα, γιὰ τὶς Ἐκκλησίες μας καὶ γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῆς Θρησκείας μας, ὡς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἐπέτυχε, λοιπόν, καὶ αὐτὴ ἡ νέα Σταυροφορία τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος»—ποὺ ἐπὶ 42 τώρα χρόνια μάχεται ἀδιάκοπα, ὑπὲρ Βωμῶν ἁγίων—γιατὶ διετήρησε τὸν λαϊκὸ χαρακτῆρα. Ἐπῆραν στὰ χέρια τους τὴν ἅγια αὐτὴ ὑπόθεσι οἱ φτωχοὶ μετανάστες, οἱ πιστοὶ σύμμαχοι τῆς ἐφημερίδος. Καὶ συναγωνισταί! Τὸ χρῆμα, σὲ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐμαστίζετο ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κρίσι ἐμαζεύτηκε δολλάριο πρὸς δολλάρια. Οἱ εἰσφορεῖς συνώδευαν τὸν ὀβολό τους μὲ συγκινητικὰ γράμματα, ποὺ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦσαν γραμμένα μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς ψυχῆς τους. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς λαϊκῆς αὐτῆς Σταυροφορίας τῆς ἐφημερίδος, ἀπὸ τὰς 9 Φεβρουαρίου μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1932, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν «Ἐθνικὸ Κήρυκα» ἀναρίθμητα γράμματα.

Πρέπει νὰ προστεθῇ ὅτι ἀπὸ τὰ ἀθροιζόμενα δολλάρια εἶχαν περισσότερη ἠθικὴ ἔννοια τὰ δημοσιευόμενα γράμματα. Γιατὶ τὰ γράμματα αὐτὰ μαρτυροῦσαν τὸν ἀτίμητο πλοῦτο τῶν αἰσθημάτων τῆς λαϊκῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Τὰ δημοσιευόμενα γράμματα, συνοδευόμενα μὲ εἰσφορές, προήρχοντο ἀπὸ ὅλες τὶς τάξεις τῆς κοινωνίας μας. Ἀπὸ φτωχοὺς βιοπαλαιστάς. Ἀπὸ μητέρες καὶ πατέρες. Ἀπὸ ἑλληνόπουλα ἀπογευματινῶν Σχολείων. Ἀπὸ διδασκάλους. Ἀπὸ φοιτητάς. Ἀπὸ σωματεῖα. Ἀπὸ ὀργανώσεις. Καὶ ἀπὸ Συλλόγους τῆς νέας μας γενεᾶς.

Τὸ σύνθημα τὸ ἔδωκεν ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» μὲ μία γενναία δωρεά του. Εἰς τὶς εἰσφορὲς συμμετέσχον καὶ ὅλοι τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐφημερίδος, ἀρκετοὶ δὲ προσέφεραν καὶ ἀπὸ ἕνα μισθό τους. Καὶ ἄρχισε ἡ φωτιά.

Μεταξὺ τῶν πρώτων ποὺ ἔστειλαν τὸν συμβολικὸ ὀβολό τους γιὰ τὸ

«Μεγάλο Σχολεῖο τοῦ Γένους» ἦτο καὶ ὁ μὲ ἑλληνικὴ ψυχὴ Ἀντικυβερνήτης τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέττης ἐντιμ. Οὐΐλιαμ Γιώγκμαν. Ὁ εὐγενὴς Ἀμερικανὸς ἐτόνιζε εἰς τὸ γράμμα του: «Τὰ ὅσα ἐπετελέσθησαν εἰς τὴν χώραν σας, τὴν Ἑλλάδα, ἔγιναν κληρονομία τῆς Ἀνθρωπότητος». Προσέθεσε δὲ μεταξὺ ἄλλων καὶ αὐτά: «Συγχαίρω τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» γιὰ τὴν ἔνθερμη ὑποστήριξι ποὺ παρέχει εἰς τὴν ἐκστρατεία ὑπὲρ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, καθὼς καὶ τὴν Γενικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν δραματικότητα μὲ τὴν ὁποία ἐσχεδίασε αὐτὸ τὸ ὡραῖο καὶ κοινωφελὲς ἔργο».

Ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα συγκινητικὰ γράμματα ποὺ ἐδημοσιεύθησαν ἀξίζει νὰ ἀναφέρω μερικὰς γραμμὰς χαρακτηριστικὰς τῆς ψυχολογίας τῶν βιοπαλαιστῶν μας.

—«Ἡ ἠχὼ τῆς κωδωνοκρουσίας τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» μᾶς συνεκίνησε. Ἡμεῖς οἱ βιοπαλαισταὶ τοῦ Ριάλτο Ρέστωραντ σᾶς στέλλομεν 23 δολλάρια.

—Ἐγενήθηκα ἐδῶ. Ἡ ψυχή μου ἐνθουσιάστηκε. Σᾶς στέλνω ἕνα δολάριο.—Μαρία Χειλάκου.—Βοστώνη».

—Σᾶς στέλνω τὸν κουμπαρᾶ μου. Ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ἔχουν Μπάνκς. Ἂς τὰ στείλουν γιὰ τὸ Μεγάλο Σχολεῖο.—Σοφοκλῆς Κολιός. —Σάουθμπριτζ, Μασσ.»

—Ἐδιάβασα εἰς τὸν «Ἐθνικὸ Κήρυκα» τὴν ἐθνικὴ Ἐκστρατεία ὑπὲρ τῆς πρώτης Πανελληνίου Κιβωτοῦ. Σᾶς στέλνω τὸν ὀβολό μου καὶ ἀναφωνῶ: Δόξα σοι ὁ Θεός.—Δημ. Βαρβέρης, NEWTON, N. J.»

—Ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἐσήμανε τὸ Ἐγερτήριο Σάλπισμα. Μὲ μεγαλοπρεπῆ Σχολεῖα θὰ βγάλωμεν ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῶν Ἑλληνοπαίδων τὸν πόνον καὶ τὴν ταπείνωσιν ποὺ αἰσθάνονται.—Δ. Γεωργακόπουλος διευθυντὴς τοῦ Σχολείου «Πλάτων».—BIRMINGHAM, ALA.

—Μὲ χαρὰ κόπτομεν ἀπὸ τὸ ψωμί μας καὶ σᾶς στέλνομεν 27 δολλάρια. Οἱ βιοπαλαισταὶ τοῦ Χόρν ἔντ Χάρνταρτ Ρέστωραν.—Νέα Ὑόρκη.

Εἶχαν ἐπιστρατευθῇ καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ μαθηταὶ ὅλων τῶν Σχολείων.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λογίους μας, ὁ συγγραφεὺς Ἄγγελος Ἀλεξόπουλος, διδάσκαλος τότε εἰς τὸ Σχολεῖο τῆς Κοινότητος CANTON, OHIO, ἀποστέλλων τὸν ὀβολόν του, ἔγραφε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: «Ἐσεῖς κατορθώνετε καὶ ἀνάβετε φωτιὰ καὶ σὲ παγωμένες καρδιές». Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐπρόκειτο. Ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ποὺ ἄναψε τὴ φωτιὰ ἐπεδίωκε νὰ θερμανθοῦν καὶ οἱ ἀδιάφοροι καὶ παγωμένοι. Καὶ ἐθερμαίνοντο καὶ αὐτοί. Σὲ περίοδο δεινῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἔστελναν καὶ αὐτοὶ τὸν ὀβολό τους.

Εἶχαν ἐπιστρατευθῇ τότε καὶ οἱ ἔφηβοι τῆς Γκάπα, καθὼς καὶ οἱ Υἱοὶ τοῦ Περικλέους τῆς Ἀχέπα καὶ οἱ φοιτηταὶ διαφόρων Ἀνωτέρων Σχολείων.

Ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα γράμματα ποὺ ἐδημοσιεύθησαν πρὸς ἔξαρσι τοῦ φρονήματος, πρὸς ἔξαρσι τῆς κοινότητος τῶν ἑλληνικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἰδεωδῶν πρέπει νὰ ἀναφέρω τὰ ὅσα ἔγραφε ἀπὸ τὴν Βοστώνη μιὰ ἀρχοντοδέσποινα τῆς Ἀρκαδίας. Ἦτο ἡ κυρία Μαριγὼ Ἰ. Μπούρα, ἡ μητέρα τοῦ Χαριλάου Ἰ. Μπούρα, ὁ ὁποῖος ἦτο Ὕπατος Πρόεδρος τῆς Ἀχέπα καὶ ἐβοήθησε πολὺ τὴν Σταυροφορία τοῦ «Κήρυκος». Ἡ ἀρχοντοδέσποινα συνώδευσε τὴν εἰσφορά της μὲ ἕνα γενναῖο γράμμα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηναγόρα. Ἐτόνιζε καὶ τὰ ἑξῆς: «Εἶναι τελείως ἐξησφαλισμένη, Σεβασμιώτατε, ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, τοῦ ὁποίου πρωτοστατεῖτε οἱ Ἐθναπόστολοι τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδεολογίας, διὰ τοῦ πάντοτε διὰ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια ἀγωνιζομένου ἀγαπημένου «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», ὅστις οὐδέποτε ἐπηρεάζεται ἀπὸ ἀπαισιοδοξίας, δὲν πτοεῖται, δὲν ὑποχωρεῖ εἰς κανένα ἐμπόδιον καὶ ἀσφαλῶς θὰ φέρῃ εἰς πέρας καὶ τὸν σημερινὸν ἀγῶνα». Ὁραματιζομένη δὲ ἡ δέσποινα τῆς Ἀρκαδίας τὸν μέλλοντα νὰ ἀναγερθῇ Ἱερὸν Προμαχῶνα προσέθετε:

«Εἶναι ἡ πρώτη Πανελλήνιος Κυψέλη ποὺ θὰ βομβοῦν ὡς μέλισσαι τὰ Ἑλληνόπουλά μας, ἀπολαμβάνοντα τὸ ἄφθονο μέλι τῆς Ἑλληνικῆς Μαθήσεως. Θὰ στηθῇ τὸ πρῶτο ἰσχυρὸ Πνευματικὸ Φυλετικὸ Φρούριο μὲ μεγάλης ὁλκῆς κανόνια καὶ θὰ κρατήσῃ μακρυὰ τὴν ἄδοξη ἀφομοίωσι».

* * *

Μὲ τὰ χρήματα τῆς Σταυροφορίας ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀγόρασε τοῖς μετρητοῖς τὸ ἡγεμονικὸ Κτῆμα τοῦ Γερουσιαστοῦ Κλὰρκ εἰς τὸ Πάμφρετ τῆς Πολιτείας Κοννέκτικουτ. Τὸ Κτῆμα, ἕνα πολυτελέστατο οἰκοδομικὸ συγκρότημα, περιελάμβανε περιοχὴ 30 ἐκρῶν μὲ δάση καὶ δενδρῶνες καὶ ἀνθισμένους κήπους. Εἶχε στοιχίσει ἑξακόσιες χιλιάδες δολλάρια. Καὶ ἐπωλεῖτο. Ἦτο πολυδάπανη ἡ συντήρησις του καὶ ἡ φορολογία του. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν ὑπῆρχον ἀγορασταί. Ἐν τέλει προσεφέρθη, σχεδὸν χάρισμα, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἀντὶ τοῦ ποσοῦ μόνον $31,500 (Τριάνταμία χιλιάδες καὶ πεντακόσια δολλάρια).

ΕΚΤΟΤΕ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΙΑ

Ἡ Σταυροφορία, δολλάριο πρὸς δολλάριο ἀπὸ τοὺς ἱδρῶτας τῶν βιοπαλαιστῶν μας ἀπέφερε $45,721.24 δολλάρια κατατεθειμένα εἰς τὶς δύο ἑλληνικὲς Τράπεζες. Τὸ ποσὸ αὐτὸ τῶν βιοπαλαιστῶν ἦτο σημαντικὸ διὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως. Ἔτσι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγορά, ἔμειναν ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὴν ἔναρξι τῆς λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Σχολείου τοῦ Γένους. Ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος μὲ μιὰ ἐμπνευσμένη Ἐγκύκλιό του τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1932 ἀνήγγειλε τὴν ἀγορὰ καὶ περιέγραψε μὲ ποιητικὴ χάρι τὸ ἡγεμονικὸ Κτῆμα. Καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν ὅτι ἐνέπνευσε τὸν «Ἐθνικὸ Κήρυκα» καὶ ἀνέλαβε καὶ αὐτὸν τὸν τίμιον, τὸν πυρπολικὸ ἀγῶνα.

Ὅταν ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας του τὸ Μεγάλο Ἑλληνικὸ Διδακτήριο, μετὰ οἰκοτροφείου πρὸς περίθαλψι καὶ Ὀρφανῶν, ἔγινε ὁ διορισμὸς τοῦ προσωπικοῦ. Ἡ διεύθυνσις ἀνετέθη εἰς τὸν Καθηγητὴν κ. Χρίστον Μακρυγιάννην διπλωματοῦχον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τὴν δὲ 17ην Σεπτεμβρίου 1933 ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια. Ἦτο σπανία ἡ συγκέντρωσις. Ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν Νέα Ἀγγλία, ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, καὶ ἀπὸ πολλὰ κέντρα τῆς Συμπολιτείας ἔδραμε εἰς τὸ Πάμφρετ διὰ νὰ συνευφρανθῇ ὅτι ἔγινε πραγματικότητα τὸ μεγάλο ὄνειρο τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» καὶ τῶν ἀποδήμων βιοπαλαιστῶν μας.

Ὑπάρχει δημοσιευμένη Ἔκθεσις, σχετικὴ μὲ τὰ συγκινητικά, τὰ περίλαμπρα ἐγκαίνια.

Ὁ προσκληθεὶς εἰς τὴν πανήγυριν Ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος εἰς τὴν ὁμιλία του ἐτόνισε τὰ ὅσα ἔπρεπε.

Ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησε μὲ ἔμπνευσι καὶ καθιέρωσε τὸ ἡγε-

THE INCARNATION OF THE "WORD"

(Symposium)

Selections, By Emm. Hatziemmanuel

St. Luke 2, 1-20

"And it came to pass in those days, that there went out a decree from Caesar Augustus, that all the world should be taxed.

(And this taxing was first made when Cyrenius was governor of Syria.)

And all went to be taxed, every one into his own city.

And Joseph also went up from Galilee, out of the city of Nazareth, into Judea, unto the city of David, which is called Bethlehem, (Because he was of the house and lineage of David.)

To be taxed with Mary his espoused wife, being great with child.

And so it was, that, while they were there, the days were accomplished that she should be delivered.

And she brought forth her firstborn son, and wrapped him in swaddling clothes, and laid him in a manger: because there was no room for them in the inn.

And there were in the same country shepherds abiding in the field, keeping watch over their flock by night.

And lo, the angel of the Lord came upon them, and the glory of the Lord shone round about them; and they were sore afraid.

And the angel said unto them, fear not; for, behold, I bring you good tidings of great joy, which shall be to all people.

For unto you is born this day in the city of David a Saviour, which is Christ the Lord.

And this shall be a sign unto you; Ye shall find the babe wrapped in swaddling clothes, lying in a manger.

And suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly host praising God, and saying,

Glory to God in the highest, and on earth peace, good will toward men.

And it came to pass, as the angels were gone away from them into heaven the shepherds said ont to another, Let us now go even unto Bethlehem, and see this thing which is come to pass, which the Lord hath made known unto us.

And they came with haste, and found Mary and Joseph, and the babe lying in a manger.

And when they had seen it, they made known abroad the saying which was told them concerning this child.

And all they that heard it wondered at those things which were told them by the shepherds.

But Mary kept all these things, and pondered them in her heart.

And the shepherds returned, glorifying and praising God for all the things that they had heard and seen, as it was told unto them."

* * *

St. John 1, 9-18

"That was the true light, which

μονικὸ "Ιδρυμα. 'Ετόνισε ὅτι «ἡ μέχρις αὐτοθυσίας ὁλόθερμη καὶ ἀποφασιστικὴ Σταυροφορία τοῦ «'Εθνικοῦ Κήρυκος» ἐπετάχυνε τὸν θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου τούτου Μεγάρου. Ἡ καλλιτέρα ἐπιγραφὴ ἡ ἁρμόζουσα νὰ χαραχθῇ εἰς τοὺς Πυλῶνας τοῦ Διδακτηρίου τούτου εἶναι: Οἱ 'Ελληνες τῆς 'Αμερικῆς εἰς τὴν Νέαν Γενεάν. 'Εχαρίσατε εἰς τὰς νέας γενεὰς ἡμῶν τὸ ἵδρυμα τοῦτο τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι Φάρος ὅστις θὰ ἐκπέμπῃ τὰς ἀκτῖνας τοῦ 'Ελληνικοῦ Φωτός».

Μὲ αὐτὴν τὴν πίστιν καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ὁραματισμοὺς ἤρχισεν ἡ Λειτουργία τοῦ Διδακτηρίου τῆς Φυλῆς.

'Αργότερα, τὸ 1937, διὰ λόγους σκοπιμότητος καὶ δι' ἄλλες ἀσφαλέστερες καὶ θετικώτερες προϋποθέσεις, ὁ 'Εθνικὸς αὐτὸς Φάρος μετετράπη εἰς «'Ελληνικὴν 'Ορθόδοξον Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ». 'Απὸ τὴν Σχολὴν αὐτήν —ἡ ὁποία τὸ 1947 μετεφέρθη ἀπὸ τὸ Πάμφρετ εἰς τὸ Μπρουκλάϊν τῆς Βοστώνης συνεχίζεται ἔκτοτε ἡ Νέα 'Ελληνικὴ Λαμπαδηφορία. 'Επέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἵδρυσι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαυσε νὰ ὑπηρετῇ καὶ νὰ τὴν ἐνισχύῃ ἡ ἐφημερίδα σὰν πατέρας πρὸς τὸ πνευματικὸ παιδί τοῦ.

* * *

'Η σχετικὴ ἀνακοίνωσις διὰ τὴν Εἰκοσιετηρίδα, ποὺ ἔκαμε τὸ πνευματικὸ αὐτὸ "Ιδρυμα, τονίζει: «"Ας δοξολογήσῃ τὸν Κύριον ἡ ὁμογένεια τῆς 'Αμερικῆς διότι ἠξίωσεν αὐτὴν νὰ ἀποκτήσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ, διηνεκῶς προοδεύουσαν, τὴν 'Ελληνικὴν Θεολογικὴν Σχολήν».

† Πρωθ. Δ .ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

---

* Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν 'Εθνικὸν Κήρυκα τὴν 12ην Μαρτίου 1957.

lighteth every man that cometh into the world.

He was in the world, and the world was made by him, and the world knew him not.

He came unto his own, and his own received him not.

But as many as received him, to them he gave the power to become the sons of God, even to them that believe on his name:

Which were born, not of blood, nor of the will of the flesh, nor of the will of man, but of God.

And the Word was made flesh, and dwelt among us, (and we beheld his glory, the glory as of the only begotten of the Father,) full of grace and truth.

John bare witness of him, and cried, saying, This was he of whom I spake, He that cometh after me is preferred before me; for he was before me.

And of his fulness have all we received, and grace for grace.

For the law was given by Moses, but grace and truth came by Jesus Christ.

No man hath seen God at any time; the only begotten Son, which is in the bosom of the Father, he hath declared him."

* * *

From the Fathers of the Church

"But again, those who assert that He was simply a mere man, begotten by Joseph, remaining in the bondage of the old disobedience, are in a state of death; having been not as yet joined to the Word of God the Father, nor receiving liberty through the Son, as He does Himself declare: "If the Son shall make you free, ye shall be free indeed." But, being ignorant of Him who from the Virgin is Emmanuel, they are deprived of His gift, which is Eternal life; and not receiving the incorruptible Word, they remain in mortal flesh, and are debtors to death, not obtaining the antidote of life. To whom the Word says, mentioning His own gift of grace: "I said, Ye are all the sons of the Highest, and gods; but ye shall die like men." He speaks undoubtedly these words to those who have not received the gift of adoption, but who despise the incarnation of the pure generation of the Word of God, defraud human nature of promotion into God, and prove themselves ungrateful to the Word of God, who became flesh for them. For it was for this end that the Word of God was made man, and He who was the Son of God became the Son of man, that man, having been taken into the Word, and receiving the adoption, might became the Son of God. For by no other means could we have attained to incorruptibility and immortality, unless we had been united to incorruptibility and immortality. But how could we be joined to incorruptibility and immortality, unless, first, incorruptibility and immortality had become that which we also are, so that the corruptible might be swallowed up by incorruptibility, and the mortal by immortality, that we might receive the adoption of sons?"

(Irenaeus Against Heresies, chapter XIX, Ante-Nicene Christian Library, pp. 344-45.)

* * *

"There is no reason why anyone should be surprised because He took on human form. Only fools refuse to see the divinity which informs, pervades, embraces and has its dwelling place in the universe. For all things depend on Him who is, and nothing can exist which does not have its being in Him who is. If, then, all things exist in Him and He exists in all things, why should people be shocked at a process of revelation which teaches that God became man, when we believe that even now He is not outside us? For if the divine presence is not the same as He was when incarnate among us, yet it is agreed that God is among us today as He was in a former time. Now He is united to us as one who embraces nature in His being, but then He had united Himself with our being, so that men might be rescued from death and delivered from the tyranny of the adversary; and by union with the divine becoming themselves divine. "For His return from death was for the mortal race the beginning of our return to eternal life."

(Gregory of Nyssa — Λόγος Κατηχητικός, 25—The Holy Fire by Robert Payne p. 148)

"He was born, but he was already begotten; he issued from a woman, but she was a virgin... He was wrapped in swaddling bands, but he removed the swaddling clothes of the grave when he rose again. He was laid in a manger, but he was glorified by angels, and proclaimed by a star, and worshiped by the Magi. He had no form nor comeliness in the eyes of the Jews, but to David he was fairer than the children of men. And on the mountain he was bright as the lightning, and became more luminous than the sun, initiating us into the mysteries of the future..."

(Gregory Nazianzen —Λόγος— XXIX, 19, 20—The Holy Fire by Robert Payne p. 189)

* * *

From the Contemporary Theologians

"Man having fallen under the power of sin and the Devil, was unable to be saved and to have fellowship with God, but was under condemnation to destruction and eternal death. This destruction of the human

race the Creator would not allow, and in His mercy, His love for men, and His kindness (or by what other name His love for sinful man may be called) formed the means of deliverance from evil, and planned to send His Son into the world for the salvation of men. This plan of God was conceived before the foundation of the world, eternally... Hence it is called 'foreknowledge', 'foreordination', 'purpose', 'the mystery of His Will', and the like. The conception of God as unchanging and above time demands that this will of God be eternal—in His determining the redemption of the world in Christ Jesus in His eternal aspect in relation to Creation. This will the Son and Word of God carried out, becoming Incarnate 'in the fulness of time' ".

(Androutsos, Δογματική, pp. 165-166, Some Aspects of Contemporary Greek Orthodox Thought, p. 176.)

* * *

"The way to deification, which was planned for the first man, will be impossible until human nature triumphs over sin and death. The way to union will henceforth be presented to fallen humanity as *salvation*. This negative term stands for the removal of an obstacle: one is saved from something—from death, and from sin—its root. The divine plan was not fulfilled by Adam; instead of the straight line of ascent towards God, the will of the first man followed a path contrary to nature, and ending in death. God alone can endow men with the possibility of deification, by liberating him at one and the same time from death and from captivity to sin. What man ought to have attained by raising himself up to God, God achieved by descending to man. That is why the triple barrier which separates us from God—death, sin, nature — impassable for men, is broken through by God in the inverse order, beginning with the union of the separated natures, and ending with victory over death. Nicholas Cabasilas, a Byzantine theologian of the fourteenth century, said on this subject: "The Lord allowed men, separated from God by the triple barrier of nature, sin and death, to be fully possessed of Him and to be directly united to Him by the fact he has set aside each barrier in turn: that of nature by His incarnation, of sin by His death, and of death by His resurrection. This is the reason why St. Paul writes: "The last enemy that shall be destroyed is death' (I Cor. XV, 26) For St. Maximus the incarnation (σάρκωσις) and deification (θέωσις) correspond to one another; they mutually imply each other. God descends to the world and becomes man, and man is raised towards divine fullness and becomes god, because this union of two natures, the divine and the human, has been determined in the eternal counsel of God. and because it is the final end for which the world has been created out of nothing."

The Mystical Theology of the Eastern Church. By Bladimir Lossky. P. 135-—136.

* * *

From the Contemporary Religious Literature

"Jesus was born in a stable, a real stable, not the bright, airy portico which Christian painters have created for the Son of David, as if ashamed that their God should have lain down in poverty and dirt. And not the modern Christmas-eve "Holy Stable" either, made of plaster of Paris, with little candy-like statuettes, the Holy Stable, clean and prettily painted, with a neat, tidy manger, an ecstatic Ass, a contrite Ox, and Angels fluttering their wreaths on the roof—this is not the stable where Jesus was born.

A real stable is the house, the prison of the animals who work for man. The poor, old stable of Christ's old, poor country is only four rough walls, a dirty pavement, a roof of beams and slate. It is dark, reeking. The only clean thing in it is the manger where the owner piles the hay and fodder.

Fresh in the clear morning, waving in the wind, sunny, lush, sweet-scented, the spring meadow was mown. The green grass, the long, slim blades were cut down by the scythe; and with the grass the beautiful flowers in full bloom—white, red, yellow, blue. They withered and dried and took on the one dull color of hay. Oxen dragged back to the barn the dead plunder of May and June. And now that grass has become dry hay and those flowers, still smelling sweet, are there in the Manger to feed the slaves of man. The animals take it slowly with their great black lips, and later the flowering fields, changed into moist dung, return to light on the litter which serves as bedding.

This is the real stable where Jesus was born. The filthiest place in the world was the first room of the only Pure Man ever born of woman. The Son of Man, who was to be devoured by wild beasts calling themelves men, had as His first cradle the manger where the animals chewed the cud of the miraculous flowers of Spring.

It was not by chance that Christ was born in a stable. What is the world but an immense stable where men produce filth and wallow in it? Do they not daily change the most beautiful, the purest, the most divine things into excrements? Then, stretching themselves at full length on the piles of manure, they say they are "enjoying life." Upon this earthly pig-sty, where no decorations or perfumes can hide the odor of filth, Jesus appeared one night, born of a stainless Virgin armed only with innocence.

(Continued on page 298)

ΣΚΕΨΕΙΣ & ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Τὰ πολύχρωμα φῶτα τῶν δένδρων τῶν Χριστουγέννων, τὰ πολύτιμα δῶρα, ἡ περιποιημένη Φάτνη μὲ τὸν μικρὸ Χριστό, τὴν Παναγία μητέρα, τὸν Γέροντα Ἰωσήφ, τὰ ζῶα, τοὺς ποιμένες καὶ τοὺς μάγους, ἡ ἀφθονία ἀκόμα τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ὅλα αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα συνδέσαμε τὴν ἑορτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου μπορεῖ νὰ ἐξάπτουν τὴν φαντασίαν τῶν παιδιῶν καὶ νὰ τὰ γεμίζουν μὲ γοητείαν, μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἀποτελοῦν δι' ἡμᾶς τοὺς μεγαλυτέρους μίαν νόταν ἀλλαγῆς ἀπὸ τὴν ρουτίναν τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὸ μυστηριῶδες βάθος καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ γεγονότος τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ. Δι' ὅλων αὐτῶν ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἐπέτυχε νὰ μεταβάλῃ τὴν σημαντικωτέραν εὐκαιρίαν θρησκευτικῆς σκέψεως, πνευματικοῦ στοχασμοῦ, καὶ ψυχικοῦ καθαρμοῦ καὶ ἀνασυγκροτήσεως, εἰς εὐκαιρίαν αἰσθησιακῶν ἀπολαύσεων καὶ καλλιεργείας ἑνὸς ἀρρωστημένου θρησκευτικοῦ ρωμαντισμοῦ. Πάντοτε, ἰδιαιτέρως ὅμως σήμερον, ὁπότε καὶ πάλιν διερχόμεθα μίαν περίοδον ἰσχυρῶν ἀνησυχιῶν, ἀγωνιῶν καὶ συγχύσεως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανεύρωμεν τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ἀντλήσωμεν τὰς λυτρωτικὰς ἐκείνας δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἡ ἐπὶ τῆς γῆς παρουσία του, ἡ διδασκαλία του, καὶ ὁ μαρτυρικός του θάνατος ἔχουν θέσει ἔκτοτε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ταλαιπωρουμένου ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἀνθρώπου.

ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΗ

Εἰς τὴν σελίδα "Books & You" τοῦ παρόντος τεύχους τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ δημοσιεύομεν κριτικὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Μιχαὴλ περὶ τοῦ τελευταίως ἐκδοθέντος εἰς Ἑλλάδα βιβλίου τοῦ Ἀρχιμ. Χ. Μουστάκα μὲ τὸν τίτλον «Τὸ Ἅγιον Ὄρος». Εἰς τὴν κριτικὴν ταύτην ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἐπαινεῖ μόνον τὸ καλογραμμένον κείμενον τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ καὶ τὴν βυζαντινὴν τούτου εἰκονογράφησιν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος θίγει ἕνα ἐξαιρετικῶς ἀγαπητὸν καὶ βασικὸν θέμα: Τὸ Θέμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀκολουθήσωμεν κατὰ τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Ναῶν μας, τῶν Κοινοτικῶν αἰθουσῶν καὶ Σχολείων καὶ γενικῶς εἰς ὅλα τὰ μέσα διδασκαλίας καὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων καὶ λοιπῶν Ἀμερικανῶν. Ἡ βυζαντινὴ τέχνη ἐστάθη ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δυνατὰ μέσα ὀπτικῆς ἐκφράσεως τῆς Ὀρθοδοξίας, διότι εἶναι συμβολικὴ καὶ πνευματικὴ τέχνη. Ἡ διδασκαλία δὲ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ ἔκφρασίς της κατὰ τὴν βυζαντινὴν τεχνοτροπίαν συνεδέθησαν στενὰ καὶ ἄνθεξαν εἰς τὸν ἐκκοκισμόν, ὁ ὁποῖος ἔγινεν εἰς τὸ ἐκκοκιστήριον τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπέζησαν ὡς μία ἀδιάσπαστος ἑνότης μορφῆς καὶ οὐσίας. Σήμερα, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι παρέκκλισις ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν τέχνην ὡς ἐκφραστικοῦ μέσου ἀποτελεῖ παρέκκλισιν ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἔχοντες τὰ ἀνωτέρω ὑπ' ὄψιν δέον νὰ εἴμεθα λίαν προσεκτικοὶ καὶ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου τῆς Ἁγίας μας πίστεως, ἵνα καθ' ὅλα «περιπατῶμεν ἀξίως τῆς κλήσεώς μας» καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ὀνόματος τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Συμφώνως πρὸς ἀπόφασιν ἁρμοδίως ληφθεῖσαν, τὸ πρόγραμμα τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Τύπου θὰ ἀφιερωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν εἰς τὸν Ἑλληνόφωνον Τύπον τῆς Ἀμερικῆς καὶ δὴ εἰς τὰς δύο μεγάλας ἑλληνοφώνους Ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας — τὴν Ἀτλαντίδα καὶ τὸν Ἐθνικὸν Κήρυκα — αἵτινες ἐκδίδονται ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπιμαρτυρεῖ κατὰ τὸν πλέον ἐνδεικτικὸν τρόπον τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν τόσον τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ τῆς ὁμογενείας ὁλοκλήρου πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ὡς ἑνὸς ἐκ τῶν πλέον ἰσχυρῶν παραγόντων καὶ συντελεστῶν εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Πράγματι, ἄνευ τῆς Ἑλληνικῆς ἐφημερίδος, θὰ ἦτο ὅλως δυσχερὴς ἡ συνοχὴ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ὁμογενείας, ἡ προσήλωσις τούτων εἰς τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Γενετείρας, ἡ θαυμαστὴ κοινοτικὴ ὀργάνωσις καὶ ἡ διάνοιξις τοῦ δρόμου, ὅστις ὡδήγησε τὸν Ἕλληνα μετανάστην εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ νέου περιβάλλοντος καὶ εἰς τὴν δημιουργικὴν προσαρμογὴν ἐν αὐτῷ. Ἡ Ἐκκλησία, τὸ σχολεῖον, τὰ ἱδρύματα, αἱ ὀργανώσεις τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων ὁμογενῶν, ὅλοι γενικῶς οἱ θεσμοί μας, οἵτινες ἔτυχον καὶ τυγχάνουν τῆς ἀμέσου καὶ κατ' ἐξοχὴν εὐεργετικῆς συμπαραστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἐφημερίδος θὰ ἐργασθοῦν, εἴμεθα ἀπαλύτως βέβαιοι, ὥστε τὸ ἑορταστικὸν πρόγραμμα τῆς Ἑβδομάδος αὐτῆς ἐπιτύχῃ καὶ ἀποδώσῃ τὰ καλύτερα τῶν ἀποτελεσμάτων.

(Continued from page 296)

(Giovanni Papini, "Life of Christ", Tran. by Dorothy Canfield Fisher, pp. 31-32.)

* * *

"It is therefore necessary, as you stand in the Church of the Nativity, to try and forget the frailties of men and to look beyond them to the truth and the beauty which they seem to obscure.

As I stood in this dark pungent cavern I forgot, I am afraid, all the clever and learned things written about the Nativity by German professors, and I seemed to hear English voices singing under a *frosty* sky:—

O come, all ye faithful,
Joyful and triumphant.
O come ye, O come ye to Bethlehem.

How different is this dark little cave under a church from the manger and the stable of one's imagination! As a child, I thought of it as a thatched English barn with wooden troughs for oats and hay, and a great pile of fodder on which the Wise Men knelt to adore "the newborn Child." Down the long avenues of memory I seemed to hear the waits singing in the white hush of Christmas night:—

While shepherds watched their
flocks by night,
All seated on the ground,
The Angel of the Lord came down,
And glory shone around.

(H. V. Morton, "In the Steps of The Master," pp. 142-143.)

* * *

"One short verse in the gospel of St. Luke (2,7) tells us all that we know definitely about this stupendous, yet simple, event. "And she brought forth her first born son, and wrapped him in swaddling clothes, and laid him in a manger because there was no room for them in the inn."

It is futile to attempt to embroider this plain statement, the words convey the impression that Mary was alone, that no other woman was there to give her any assistance; yet theologians have drawn from them all sorts of conclusions about the miraculous birth and the virginity of Mary in travail. The manger must have been like one of those which can still be seen today; hollows scooped out of the earth to hold the grain for the cattle. That complete humility which was to be the mark of Him was meek and humble of heart is already manifest from the beginning. The ox and the ass, which we traditionally place on either side of the creche, came down to us from the Apocryphal Gospel of the Nativity, by a writer who perhaps remembered certain passages of Scripture. "The ox knoweth his owner and the ass his master's crib." (Isaiah i, 3) The tradition which makes the entire created world, symbolized by the two humble beasts of burden, participated in the birth of the Savior has such essential spiritual truth that it has become incorporated in the liturgy."

(Jesus and His Times. By Daniel-Rops. Page 126-127.)

CHRISTMAS PAGEANT OF PEACE PRAYER

An invitation has been extended to his Eminence Archbishop Michael by Mr. Edward C. Carr, President of the Christmas "Pageant of Peace Committee" in Washington, D. C., to deliver a prayer on the occasion of the lighting of the National Community Christmas Tree by President Eisenhower, in President's Park, South of the White House, on Dec. 23, at 5:00 p.m. Below appears the prayer.

Glory be to God in the highest and on earth peace, goodwill towards man "for unto us a child is born, unto us a son is given; and... His name shall be called wonderful, counsellor, the mighty God, the everlasting Father, the Prince of Peace". We praise Thee, we bless Thee, we glorify Thee, O Lord and Heavenly Father, Who because of Thy mercy towards the human race didst send Thine only begotten Son, that He might take upon himself our flesh and dwell amongst us and grant unto us that inward peace He alone can bestow. We give thanks unto Thee, Father Almighty, that the leadership of our nation desires earnestly and works sincerely for the peace that passeth all understanding, promised by Thy Son Jesus Christ our Lord Who said: "peace I leave with you, my peace I give unto you; not as the world giveth, give I unto you... that in me you might have peace." Inspire through Thy Holy Spirit the leaders of all peoples to pursue that lasting peace, which alone is safe and secure. And grant, O Lord, that all the nations of the world may be joined together into one united family under Thy Fatherhood. May the same mind be in us which was also in Christ Jesus, that is, His divine humility, that we may be influenced by the act of this inexpressible obedience in such a way that we may be full of loyalty and willingness to make every sacrifice for our beloved God-fearing country. Yea, O Lord, we candidly confess, we fully realize that our earthly life is beset with every fear and anxiety and is deprived of every meaning and purpose without faith in Him who came to bring God to man, and man to God. Renew then O Lord, day by day, all of us through Thy Holy Spirit so that He Who was born to be the Peace and the Saviour of the world may be also the author of our divine rebirth; and that the peace and the joy and the light which are the blessed fruits of the Incarnation of Thy Son may be seen in our daily lives throughout the coming year, through Jesus Christ our Lord. Amen.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ — II

(ΤΟ ΧΡΙΣΜΑ — Η ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ)

Ὑπὸ Ἰωάννου Καρμίρη
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Διὰ τοῦ Χρίσματος οἱ βεβαπτισμένοι λαμβάνουσι τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ δύναμιν ἐνισχύουσαν καὶ ἀναπτύσσουσαν τὴν ἐν αὐτοῖς ἀρξαμένην διὰ τοῦ βαπτίσματος νέαν πνευματικὴν ζωήν. Διότι «τῷ μὲν φαινομένῳ μύρῳ τὸ σῶμα χρίεται, τῷ δὲ ἀγίῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι ἡ ψυχὴ ἁγιάζεται», ἐπειδὴ τὸ χρῖσμα «τοῦτό ἐστι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα... Χριστοῦ χάρισμα καὶ Πνεύματος Ἁγίου, παρουσίᾳ τῆς αὐτοῦ θεότητος ἐνεργητικὸν γινόμενον». Τοιουτοτρόπως, ἐνῷ τὸ βάπτισμα χορηγεῖ νέαν, οὕτως εἰπεῖν, πνευματικὴν ἐν Χριστῷ φύσιν, τὸ χρῖσμα διαπτύσσει αὐτὴν περαιτέρω καὶ τελειοῖ καὶ μορφοῖ ἐν τῷ νεοφύτῳ τὸν Χριστόν, ὃν βεβαίωσις καὶ ἐπιστέγασμα τοῦ βαπτίσματος. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὸ χρῖσμα ἐν τῇ πράξει εἶναι συνηνωμένον μετὰ τοῦ βαπτίσματος, παρεχόμενον ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων εὐθὺς «τοῖς ἀναβεβηκόσιν ἀπὸ τῆς κολυμβήθρας τῶν ἱερῶν ναμάτων», δι' ὃν λόγον καὶ τὸ βάπτισμα παρέχεται ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ. Χρίει δὲ ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος διὰ τοῦ ἐκ τεσσαράκοντα εὐωδῶν ὑλῶν παρεσκευασμένου ἁγίου μύρου σταυροειδῶς τὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματος τῶν νεοβαπτισθέντων, ἐπιλέγων: «σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύματος ἁγίου, ἀμήν». Χρῖσμα ἅπαξ τελεσθὲν καὶ μεταδοθὲν κανονικῶς δὲν ἐπαναλαμβάνεται, ἡ δὲ χρίσις τῶν ἐξ αἱρέσεων προσιόντων τῇ Ὀρθοδοξίᾳ δὲν σημαίνει ἐπανάληψιν τοῦ μυστηρίου τοῦ χρίσματος, ἀλλὰ παροχὴν τούτου εἰς αὐτοὺς διὰ πρώτην φοράν, ἐπειδὴ ἐν ταῖς αἱρέσεσι δὲν ὑπάρχει ἀληθὴς ἱερωσύνη καὶ χρῖσμα καὶ ἄρα μετάδοσις τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐντεῦθεν καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ «ἐχρίοντο οἱ ἀπὸ πάσης αἱρέσεως μετερχόμενοι, ἐπειδὴ οὐκ εἶχον τὸ ἅγιον χρῖσμα».

Διὰ τῆς θείας Εὐχαριστίας μεταλαμβάνοντες οἱ πιστοὶ τοῦ ἀληθοῦς σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἑνοῦνται μυστικῶς καὶ συσσωματοῦνται μετ' αὐτοῦ, «σύσσωμοι» καὶ «σύναιμοι» καὶ «χριστοφόροι» καὶ «θεοφόροι» γινόμενοι, κατὰ τοὺς γνωστοὺς παλαιοχριστιανικοὺς χαρακτηρισμούς. Κατὰ τὸν Κύριλλον Ἱεροσολύμων, «μεταλαμβάνοντες σώματος καὶ αἵματος Χριστοῦ, σύσσωμοι καὶ σύναιμοι αὐτοῦ καὶ χριστοφόροι γινόμεθα, τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος εἰς τὰ ἡμέτερα ἀναδιδομένου μέλη, οὕτω τε κατὰ τὸν μακάριον Πέτρον «θείας κοινωνοὶ φύσεως γινόμεθα». Ἡ μεταλαμβανομένη ὑπὸ τῶν πιστῶν σὰρξ τοῦ Κυρίου, ἡ διὰ τῆς ὑποστατικῆς ἑνώσεως θεωθεῖσα καὶ καταστᾶσα ζωοποιός, ζωοποιεῖ καὶ χάριτι θεοῖ τοὺς κοινωνοῦντας, μὴ ἐξισταμένους ὅμως τῆς ἑαυτῶν φυσικῆς ποιότητος, μετακιρνῶσα καὶ μεταγγίζουσα αὐτοῖς θείαν ζωήν. Ἡ τοιαύτη δὲ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἕνωσις καὶ συσσωμάτωσις τῶν πιστῶν ἐπιφέρει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, αὕτη δὲ τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰώνιον ζωήν, καὶ δὴ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς εὐχῆς τῆς λειτουργίας τῶν προηγιασμένων, καθ' ἣν «μεταλαμβάνοντες τῶν θείων τούτων ἁγιασμάτων καὶ ὑπ' αὐτῶν ζωοποιούμενοι, ἑνωθῶμεν αὐτῷ τῷ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν... ὅπως ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν καὶ ἐμπεριπατοῦντος τοῦ Λόγου, γενώμεθα ναὸς τοῦ παναγίου καὶ προσκυνητοῦ Πνεύματος, λελυτρωμένοι πάσης διαβολικῆς μεθοδείας ἐν πράξει ἢ λόγῳ ἢ κατὰ διάνοιαν ἐνεργουμένης καὶ τύχωμεν τῶν ἐπηγγελμένων ἡμῖν ἀγαθῶν».

Κατὰ δὲ τὴν ἱερὰν Λειτουργίαν τοῦ Χρυσοστόμου, οἱ πιστοὶ κοινωνοῦμεν τοῦ ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, εἰς συγχώρησιν πλημμελημάτων, εἰς νῆψιν ψυχῆς, εἰς κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς σέ, εἰς βασιλείας οὐρανῶν πλήρωμα (καὶ) κληρονομίαν». Καὶ ἡ μὲν ψυχὴ τῶν κοινωνούντων καθαίρεται καὶ ἁγιάζεται καὶ τρέφεται πνευματικῶς καὶ ἀφθαρτίζεται μυστικῶς, τὸ δὲ σῶμα δέχεται τὸ σπέρμα τῆς ἀφθαρσίας καὶ ἀναστάσεως καὶ ἀθανασίας καὶ αἰωνίου ζωῆς ὁμοῦ μετὰ τῆς ψυχῆς. Ὁμοίως οἱ κοινωνοῦντες τοῦ ἑνὸς σώματος τοῦ Κυρίου, «σύσσωμοι καὶ σύναιμοι τοῦ Χριστοῦ» γινόμενοι, καθίστανται μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅπερ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, συναπτόμενοι καὶ κοινωνοῦντες καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων, ἐκεῖθεν δὲ μεταγγίζεται αὐτοῖς ἡ θεία ζωὴ καὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ θέωσις αὐτῶν. Κατὰ τὸν Μάξιμον ὁμολογητήν, ὁ Χριστὸς «ζωῆς θείας ποιεῖται μετάδοσιν, ἑδώδιμον ἑαυτὸν ἐργαζόμενος... ποιότητι θείᾳ πρὸς θέωσιν μετακιρνῶν τοὺς ἐσθίοντας», κατὰ δὲ τὸν Ἰωάννην Δαμασκηνόν, οἱ «ἄνθρωποι μετέχουσι καὶ κοινωνοὶ θείας φύσεως γίνονται, ὅσοι μεταλαμβάνουσι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ἅγιον καὶ πίνουσι τὸ αἷμα». Κατὰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι, ἑνούμενοι καὶ συσσωματούμενοι μετὰ τοῦ Θεανθρώπου ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ, μετακιρνῶνται ἐν ποιότητι θείᾳ πρὸς θέωσιν ἑαυτῶν. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται πραγματικὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ ὡς συνέπειαν τῆς μεταβολῆς τῶν στοιχείων τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ, οὕτως ὥστε οὗτος εἶναι παρὼν ὑποστατικῶς καὶ οὐσιωδῶς ἐν τῷ μυστηρίῳ τούτῳ. Ἐνταῦθα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διακρατεῖ ἀκαινοτόμητον τὴν παλαιοχριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὡς αὕτη διετυπώθη ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «σὐδαμοῦ οὔτε ὁ Κύριος οὔτε οἱ Ἀπόστολοι ἢ Πατέρες εἰκόνα εἶπον τὴν διὰ τοῦ ἱερέως προσφερομένην ἀναίμακτον θυσίαν, ἀλλ' αὐτὸ σῶμα καὶ αὐτὸ αἷμα... μετὰ δὲ τὸν ἁγιασμὸν σῶμα κυρίως καὶ αἷμα Χριστοῦ λέγονται καὶ εἰσὶ καὶ πιστεύονται». Ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ Δαμασκηνοῦ: «ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος μεταποιοῦνται εἰς σῶμα καὶ αἷμα Θεοῦ· εἰ δὲ τὸν τρόπον ἐπιζητεῖς πῶς γίνεται, ἀρκεῖ σοι ἀκοῦσαι, ὅτι διὰ Πνεύματος ἁγίου... ὁ δὲ τρόπος ἀνεξερεύνητος... οὐκ ἔστι τύπος ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ—μὴ γένοιτο—, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου τεθεωμένον... ὁ τῆς προθέσεως ἄρτος οἶνός τε καὶ ὕδωρ διὰ τῆς ἐπικλήσεως καὶ ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπερφυῶς μεταποιοῦνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ αἷμα, καὶ οὐκ εἰσὶ δύο, ἀλλ' ἓν καὶ τὸ αὐτό... μετάληψις δὲ λέγεται, δι' αὐτῆς γὰρ τῆς Ἰησοῦ θεότητος μεταλαμβάνομεν· κοινωνία δὲ λέγεταί τε καὶ ἔστιν ἀληθῶς διὰ τὸ κοινωνεῖν ἡμᾶς δι' αὐτῆς τῷ Χριστῷ καὶ μετέχειν αὐτοῦ τῆς σαρκός τε καὶ τῆς θεότητος, κοινωνεῖν δὲ καὶ ἑνοῦσθαι ἀλλήλοις δι' αὐτῆς· ἐπεὶ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἄρτου μεταλαμβάνομεν οἱ πάντες, ἓν σῶμα Χριστοῦ καὶ ἓν αἷμα καὶ ἀλλήλων μέλη γινόμεθα, σύσσωμοι Χριστοῦ χρηματίζοντες». Προσθετέον ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται διαρκῆ παρουσίαν τοῦ Κυρίου ὅλου ἐν παντὶ μέρει ἀμ-

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ

Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Πρωτοπόρου» ἐξελέγη ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Νεόφυτος Σπυρογιαννάκης, πρωτοσυγκελλεύων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ πατὴρ Νεόφυτος διεδέχθη εἰς τὴν Προεδρίαν τοῦ νέου τούτου ἱδρύματος τὸν Πρωτοπρ. Δρα. Ἰωάννην Ποῦλον, Ἱερατικὸν Προϊστάμενον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον δι' ἐντατικῆς ἐργασίας ἐπραγματοποίησεν ὁ πατὴρ Ποῦλος, εἴμεθε βέβαιοι, ὅτι θὰ συνεχίσῃ καὶ θὰ φέρῃ εἰς πέρας ὁ Νέος πρόεδρος, ὅστις διακρίνεται διὰ τὰς ἡγετικὰς καὶ διαχειριστικάς του ἱκανότητας. Ἡ βοήθεια ὅλων, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν στελεχῶν τοῦ ὠργανωμένου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, δέον ὅπως εἶναι συνεχὴς καὶ σταθερά. Πρόκειται, χωρὶς ἀμφιβολίαν, περὶ ἔργου σπουδαιοτάτου καὶ κατὰ πάντα ἀξίου ὑποστηρίξεως.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν κατωτέρω «ἀνοικτὴν Ἐπιστολήν» τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ Νεόφυτος ἀπευθύνει πρὸς τοὺς Ἑλληνοαμερικανοὺς τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης.

My dear friends:

The proposed Home for the Aged of the First Diocese District is soon to open, and thus realize a dream of our clergy and communicants of the Greater New York area. This Home will be the First Greek Institution of its kind in the United States to be followed soon, we hope, by others in our progressive Dioceses throughout the country.

To you, the readers of "the Orthodox Observer" I come once again for assistance, knowing that as in the past, you will not deny me your worthy aid. You who have rallied to every cause and every call to duty concerning country, church and community, are an important and vital force in effecting results, and I know you will not deny us once again.

I have a great responsibility before me—as the newly elected President of the Home for the Aged, Board of Directors, I have been asked to lead its members to final conclusion of this project. The work that Rev. John Poulos as the first President of the Committee, began, assisted so tirelessly and capably by the priests and laymen of Greater New York, must be continued.

Soon we shall celebrate the birth of Christ, our Prince of Peace. What better way to accept His Spirit and His Love than to offer whatever we can to further the cause of a truly Christian endeavor such as our Home for the Aged! What better Christmas gift than to send an offering for this noble project! You can help, as you have done in the past, to promote the pride and progress of your District. You can help, to make it a shining example and a credit to our Archdiocese, to our faith, and to ourselves.

On behalf of our Spiritual Leader, His Eminence Archbishop Michael who is the Honorary President of the Committee, on behalf of myself and the officers and clergy of this District, we make this plea: *Give to the Home of our Fathers!* Send your contribution, however small, to:

Committee for the Aged
The Greek Archdiocese
10 East 79th Street
New York 21, New York

Your help, given in the true spirit of Christ, will bring you added peace within yourself, and the true blessings of the Divine Child whose anniversary of coming into our world, we shall soon celebrate.

With my best wishes and regards,
REV. NEOPHYTOS SPYROS,
Acting Chancellor of the Archdiocese,
President, Board of Directors of the
First Diocese District Home for the Aged.

φοτέρων τῶν εἰδῶν καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἐν ᾧ ἱερουργεῖται ἡ Εὐχαριστία. Τὸ μυστήριον τοῦτο τελεῖται ὑπὸ ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου δι' ἄρτου ἐνζύμου (καὶ οὐχὶ δι' ἀζύμων) καὶ οἴνου μεθ' ὕδατος κεκραμένου, ἡ δὲ μεταβολὴ γίνεται οὐχὶ διὰ τῶν ἱδρυτικῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Κατάπεμψον τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα, καὶ ποίησον τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον τίμιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου, τὸ δὲ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σου, μεταβαλὼν τῷ Πνεύματί Σου τῷ ἁγίῳ». Ἡ δὲ ἀναγκαιότης τοῦ μυστηρίου τούτου πρὸς σωτηρίαν εἶναι τόσον μεγάλη, ὅσον καὶ ἡ τοῦ βαπτίσματος, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον μετὰ τὴν δέουσαν προπαρασκευὴν κοινωνοῦσιν ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν «πάντες» οἱ Ὀρθόδοξοι, κληρικοί τε καὶ λαϊκοί, κατὰ τὸ Ματθ. 26, 27, ἀκόμη καὶ τὰ νήπια εὐθὺς ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὸ Ἰωάν. 6,53—54, ὡς ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ ἐν τῷ βαπτίσματι, συμφώνως πρὸς τὸ Ἰωάν. 3,5. Πρὸς τούτοις ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι οὐ μόνον μυστήριον, ἀλλὰ συνάμα καὶ θυσία, τὸ μὲν εὐχαριστήριος καὶ ἱκετήριος καὶ δοξολογίας, τὸ δὲ ἱλαστήριος, προσφερομένη ἀναιμάκτως πρὸς τὸν Θεὸν «διὰ πάντα», δι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν, «ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης, ὑπὲρ τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας... ὑπὲρ πάντων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ζώντων τε καὶ κεκοιμημένων ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου» ἡ ὁποία θυσία δὲν θέλει τελειώσει ἕως τῆς τελευταίας κρίσεως. Ἐννοεῖται βεβαίως διὰ ταύτης οὔτε προσθήκη τις ἐπιφέρεται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσίαν, ἧς τοὺς σωτηρίους καρποὺς μεταλαμβάνουσι καὶ προσοικειοῦνται οἱ κοινωνοῦντες, οὔτε ἐπαναλαμβάνεται πραγματικῶς ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Λυτρωτοῦ, ὅστις ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ εἶναι ὁ μυστηριωδῶς «προσφέρων καὶ προσφερόμενος καὶ τοὺς μετέχοντας ἁγιάζων», ὡς θύτης ἅμα καὶ θῦμα, καὶ μεταδίδων αὐτοῖς τοὺς σωτηρίους καρποὺς τῆς σταυρικῆς θυσίας του.

Selected Scripture Readings From St. Luke's Gospel

Compiled By Presv. EFROSINE VASILIOU

St. Paul, Minn.

The following passages have been selected to be read by and with young people between the ages of 12 and 16 years, with the view to acquainting them with the life of Our Lord, his teachings, his miracles, and finally his sufferings, crucifixion, resurrection, and ascension. St. Luke's Gospel has been chosen for its simplicity, beauty of language, and appealing presentation of Jesus's ministry.

St. Luke 1: verses 1-17. Zacharias has an angel visit him to tell him of the coming of John the Baptist—that he and his wife Elizabeth will be the parents of this unusual child.

St. Luke 1: verses 18-22. The angel gives Zacharias a sign that the message is really true about the coming of John.

St. Luke 1: verses 26-38. The Annunciation to Mary of Nazareth.

St. Luke 1: verses 46-55. The Magnificat, Mary's song of praise to God.

St. Luke 1: verses 57-64;80. The birth and naming of John; a simple word about how he grew up.

St. Luke 2: verses 1-20. The account of Our Lord's birth; the shepherds find him in the manger at Bethlehem.

St. Luke 2: verses 21-32. Simeon recognizes that the baby Jesus is "the Lord's Christ".

St. Luke 2: verses 36-38. Anna praises God for the Christ Child.

St. Luke 2: verses 39-52. The years in Nazareth when Jesus was subject unto Mary and Joseph. In the final verse is told his fourfold development.

St. Luke 3: verses 2-6. John, "the voice in the wilderness" preparing the way of the Lord.

St. Luke 3: verses 7-15. John tells the various classes of people what to do to prove their repentance.

St. Luke 3: verses 21-22. Jesus at his baptism receives acknowledgement of his divine sonship.

St. Luke 4: verses 1-13. The devil tempts Jesus in the wilderness.

St. Luke 4: verses 14-22. Jesus at Nazareth reads from the Book of Isaiah a prophecy concerning himself.

St. Luke 4: verses 33-37. The casting out of a devil in the synagogue at Capernaum. The effect this miracle had upon the witnesses.

St. Luke 4: verses 38-44. Christ enters actively upon his preaching and healing ministry in Galilee.

St. Luke 5: Verses 1-11. Jesus reveals his power to Simon, Peter, James, and John, by causing a great draught of fish to be caught in the lake where the fishermen had been toiling all night without success.

St. Luke 5: verses 18-26. Friends of a man sick with the palsy bring him to Jesus. Christ astonishes the bystanders by saying to the sick man, "Thy sins be forgiven thee", thus showing He has power to forgive sins as well as heal sicknesses.

St. Luke 5: verses 27-32. The call of Levi to discipleship, and the dinner given in Christ's honor by Levi.

St. Luke 6: verses 1-11. Christ teaches the correct way to spend the sabbath.

St. Luke 6: verses 12-16. After a night spent in prayer to God, Christ comes down off the mountain and chooses his twelve apostles from a large number of disciples.

St. Luke 6: verses 17-19. Various sicknesses are cured by Jesus.

St. Luke 6: verses 20-26. The Beatitudes or Blessings as given by St. Luke. (Compare St. Matthew 5:3-12)

St. Luke 6: verses 27-36. Christ teaches the fundamental principles that underlie Christian discipleship.

St. Luke 6: verses 37-45. Continuation of this teaching.

St. Luke 6: verses 46-49. Jesus gives the illustration of the houses built upon rock and sand. His teachings, when put into practice, stabilize a man; when rejected, the downfall of the rejector is certain.

St. Luke 7: verses 1-10. The faith of a Roman centurian is rewarded by Christ. He commends such faith—the like of which He has not found even in Israel.

St. Luke 7: verses 11-16. The raising to life of the widow's son at Nain.

St. Luke 7: verses 19-23. Christ assures John the Baptist's disciples that he is truly "the one that should come".

St. Luke 7: verses 36-50. Christ teaches that the one who has sinned greatly and been forgiven will be the one who loves Him most.

St. Luke 8: verses 4-15. The Parable of the Sower and the Seed and the Types of earth into which the Seed falls.

St. Luke 8: verses 22-25. Jesus calms the troubled seas and rebukes his disciples for their lack of faith.

St. Luke 8: verses 26-40. Jesus heals the demon-possessed man of Gadara. That man becomes a missionary to his own people.

St. Luke 8: verses 41-48. Jesus, on his way to Jairus' house, is intercepted by a sick woman, who by merely touching his garment is made well.

St. Luke 8: versees 49-56. Jairus' daughter is brought back to life by Christ.

St. Luke 9: verses 1-6;10. Jesus sends forth his disciples, giving them remarkable powers to preach the Kingdom of God, cast out devils, and heal the sick.

St. Luke 9: verses 11-17. Christ feeds the five thousand men with five loaves and two fish.

St. Luke 9: verses 18-22. Peter acknowledges Jesus to be "the Christ of God".

St. Luke 9: verses 23-26. What one must do who would follow Jesus—"deny himself, take up his cross, and follow Jesus".

St. Luke 9: verses 28-36. The Transfiguration of Christ.

St. Luke 9: verses 37-42. Jesus takes pity on the only son of a man who implores Him to cure his son of an evil spirit.

St. Luke 9: verses 51-56. Christ rebukes James and John for wanting to return evil for evil to the inhospitable Samaritans.

St. Luke 9: verses 57-62. Jesus makes plain the conditions that one who would follow Him must meet.

St. Luke 10: verses 1-12. Jesus appoints seventy disciples to go into the cities and villages that He Himself would later visit. His special instructions to them about how to deport themselves.

St. Luke 10: verses 25-37. The Parable of the Good Samaritan.

St. Luke 10: verses 38-42. Jesus commends Mary of Bethany for "choosing the better part", that is, humbly sitting at Jesus' feet and learning from Him.

St. Luke 11: verses 1-4. The Lord's Prayer.

St. Luke 11: verses 5-13. God answers our prayers with good gifts.

St. Luke 11: verses 23-26. The impossibility of neutrality in Christianity. Either "for" or "against" Christ. Also the importance of filling up the mind and spirit with good, so that no room is left for evil.

St. Luke 12: verses 1-5. Christ tells the multitude that sins are sure to be revealed. The need to "make a clean breast" of one's wrongdoings. Fear not those who will kill the body; but fear Satan who has the power to cast the soul into hell.

St. Luke 12: verses 6,7. God's care and remembrance of each individual soul.

St. Luke 12: verses 8-12. Confession before men of Christ. What denial before men will result in. The great power and intervention of God's Holy Spirit.

St. Luke 12: verses 15-21. Not to be concerned overmuch about material goods; but "be rich toward God".

St. Luke 12: verses 22-31. Continuation of instruction not to be anxious over providing for food, rainment, etc. "Seek first the Kingdom of God".

St. Luke 13: verses 1-5. The necessity for repentance.

St. Luke 13: verses 6-10. Jesus, the Vinedresser, pleading with the Owner (God) of the vineyard (the world) to spare the unfruitful fig tree.

St. Luke 13: verses 11-17. Jesus heals a woman who had been stooped with an ailment (possibly arthritis) 18 years. He does it on the sabbath day and makes the hypocritical ruler of the synagogue indignant. The latter calls "healing" "work", and work is forbidden on the sabbath.

St. Luke 13: verses 23-30. Who shall be saved? Whom will God receive into heaven, the Kingdom?

St. Luke 13: verses 31-35. Christ's reply to the Pharisees who told him Herod would kill him.

St. Luke 14: verses 7-11. Christ teaches good Christian manners.

St. Luke 14: verses 12-14. Whom to invite to dinner.

St. Luke 14: verses 25-33. The price of discipleship.

St. Luke 15: verses 1-10. The joy in heaven over one sinner who repenteth.

St. Luke 15: verses 11-32. The Parable of the Prodigal Son.

St. Luke 16: verses 19-31. The rich man and Lazarus.

St. Luke 17: verses 3,4. That we should forgive those who trespass against us.

St. Luke 17: verses 11-19. The ten lepers cleansed—the ingratitude of the nine.

St. Luke 17: verses 20,21. The nature of Christ's Kingdom—"it is within you".

St. Luke 18: verses 1-8. The parable of the unjust judge.

St. Luke 18: verses 9-14. The parable of the Pharisee and the Publican.

St. Luke 18: verses 15-17. Christ blesses the little children.

St. Luke 18: verses 18-25. Jesus answers the rich young ruler.

St. Luke 18: verses 35-43. The blind man of Jericho.

St. Luke 19: verses 1-10. Zacchaeus, the little man, who wanted to see Jesus.

St. Luke 19: verses 12-27. Parable of the ten pieces of money—"Unto him that hath shall more be given".

St. Luke 19: verses 28-40. Christ enters Jerusalem—Palm Sunday.

St. Luke 19: verses 41-48. Christ weeps over the hardheartedness of the people of Jerusalem. He casts out the commercial people in the temple, saying "My house is the House of prayer".

St. Luke 20: verses 9-16. Parable of the vineyard and the son who came to collect the fruit and was slain by the wicked husbandmen.

St. Luke 20: verses 19-26. The craftiness of the spies

(Continued on page 311)

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, New York.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩ

Ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον, πρὸ τινος ἐκυκλοφόρησε βιβλίον γραφὲν ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μουστάκα καὶ ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Ἀστήρ», τῶν λίαν συμπαθῶν καὶ ἀγαπητῶν ἀδελφῶν Ἀλ. καὶ Εὐ. Παπαδημητρίου, εἰς τὴν ἐκδοτικὴν πρωτοβουλίαν τῶν ὁποίων τοσαῦτα καὶ ὄντως τηλικαῦτα ἐποικοδομητικὰ βιβλία ἐκδοθέντα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὀφείλονται.

Τὸ περὶ οὗ πρόκειται βιβλίον τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μουστάκα εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, συμπαθέστατον. Ἀποτελεῖ τὴν διήγησιν ἐπισκέψεως αὐτοῦ εἰς Ἅγιον Ὄρος, εἰς ἁπάσας δηλονότι τὰς μονὰς καὶ τὰς σκήτας καὶ τὰ ἡσυχαστήρια τῆς μοναδικῆς ταύτης μοναχικῆς πολιτείας. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἐξ ἴσου σπουδαῖον καὶ σημαντικὸν διὰ τὸν κάτοχον καὶ ἀναγνώστην τοῦ βιβλίου—εἶναι τοῦτο καὶ μία θαυμασία καὶ ἐξαιρετικὴ τῷ ὄντι συλλογὴ βυζαντινῶν εἰκόνων, ποὺ εἶναι κατὰ τρόπον ἄριστον καὶ ἐπιτυχέστατον ἐνηρμονισμέναι μὲ τὴν διήγησιν τοῦ συγγραφέως. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια ὀφείλονται εἴς τε τὸν συγγραφέα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον, ὅπως καὶ εἰς τὸν εὐσεβῆ ἁγιογράφον Ράλλην Κοψίδην, τὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν κλασικὴν σχολὴν τοῦ περιφήμου Φώτη Κόντογλου, ποὺ μὲ τόσην εὐλάβειαν καὶ ἔκτακτον ἐπιτυχίαν ἐφιλοτέχνησε τὰς εἰκόνας, τὰς κοσμούσας τὸ βιβλίον.

Ἀνέγνωσα τὸ ἔργον σχεδὸν μόλις παρελήφθη. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι καὶ διὰ κάθε Ὀρθόδοξον Χριστιανόν, ποὺ θὰ τὸ ἔβλεπε, θὰ τὸ ἠγόραζε καὶ θὰ τὸ ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας, θὰ συνέβαινε τὸ ἴδιον. Διότι τὸ ὅλον τοῦ βιβλίου ἑλκύει κατὰ τρόπον ἰδιαίτερον τὸν ἀναγνώστην.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ σελίδας 147. Περιεχόμενόν του εἶναι αἱ ἱστορικαὶ πληροφορίαι, εἰς τὰς μεγάλας των πάντοτε γραμμάς, περὶ ἑκάστης τῶν μονῶν, σκητῶν καὶ ἡσυχαστηρίων, ποὺ ἐπεσκέφθη ὁ εὐσεβὴς συγγραφεύς. Ἤρχισε τὴν ἐπίσκεψίν του ἀπὸ τὴν μεγάλην Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου καὶ τὴν ἐτελείωσεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σταυρονικήτα. Τελευταῖον ἐπεσκέφθη τὸ Πρωτᾶτον, τὰς Καρυάς, τὴν πρωτεύουσαν τῆς μοναχικῆς μας πολιτείας.

Τὸ βιβλίον δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ διδάξῃ μὲ τὴν παροχὴν γνώσεων, ἔστω καὶ συγκεκριμένων, γεωγραφικῶν καὶ ἱστορικῶν, περὶ τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους. Σκοπός του κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν εἶναι νὰ οἰκοδομήσῃ, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πίστιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, βαλλομένην πολλαχόθεν. Περιγράφει μὲ τὴν ἀφελῆ ἁπλότητα τοῦ πιστεύοντος Χριστιανοῦ τὰς θαυματουργοὺς εἰκόνας, τὰς ἐναποκειμένας εἰς διαφόρους μονάς, τοὺς ὁσίους πνευματικοὺς ἀνθρώπους, ποὺ καὶ τώρα, χάριτι θείᾳ, ἐγκαταβιοῦν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην Χριστιανικὴν δημοκρατίαν καὶ τὰ ἁγιογραφικὰ ζωγραφικὰ ἀριστουργήματα, ποὺ περικοσμοῦν τὰς περισσοτέρας τῶν Ἱερῶν Μονῶν, ἰδιαιτέρως δὲ τὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου, τὸν περιλαμβάνοντα τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Πανσελήνου.

Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ παλαιότερα κελλία τῶν Καρυῶν, μὲ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ὁποίου ἐτερμάτισεν ὁ εὐσεβὴς προσκυνητὴς τὴν εὐσεβῆ περιοδείαν του, ἐμόναζε, γράφει, Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, τὴν ἁγιότητα τοῦ ὁποίου διεκήρυξε καθ' ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν ἡ σοφὴ καὶ ἱερὰ πρωτοβουλία τοῦ Προκαθημένου τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Ἐκεῖ δὲ καὶ συνέγραψε τὰ πνευματικώτατα συγγράμματά του, ποὺ ἀποτελοῦν θησαυρὸν πολύτιμον τοιαύτης ἀξίας, ὥστε κάθε Ἐκκλησία θὰ ἐλογίζετο προνομιοῦχος ἐὰν κατεῖχεν αὐτὸν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς λατρείας της. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ἡ Ἱερὰ Σύναξις προέβαινεν εἰς σχετικὰς ἐνεργείας καὶ διαβήματα κατάλληλα διὰ νὰ συντηρήσῃ κατὰ τρόπον κατὰ πάντα ἀξιοπρεπῆ τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο καὶ ἱστορικώτατον κελλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμόνασεν καὶ ἔγραψεν ὁ μέγας πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν νεωτέρων χρόνων: Διότι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ὑπενθυμίζει τοὺς μεγάλους Πατέρας καὶ διδασκάλους τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλους νηπτικοὺς συγγραφεῖς καὶ διδασκάλους τῆς τε Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν Ἀρχιμ. Χρυσόστομον Μουστάκαν διὰ τὸ τόσον ἐποικοδομητικὸν καὶ μοναδικὸν εἰς πνευματικότητα βιβλίον, καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ δεξιός του κάλαμος καὶ ἡ εὐσεβὴς προσωπικότης του, ποὺ προσέφερε, κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα τῆς κατοχῆς πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Κορίνθου, χαρίσῃ καὶ ἄλλα παραπλήσια ἐποικοδομητικὰ ἔργα εἰς τὸν εὐσεβῆ κλῆρον καὶ λαὸν τῆς φιλτάτης Γενετείρας.

Σημ. Οἱ Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσουν τὸ ὡς ἄνω βιβλίον ἀς ἀπευθυνθοῦν:

«ASTIR» PUBLISHING HOUSE
LYKOURGOY 10
ATHENS, GREECE

* * *

The Very Reverend Leonidas Contos, National Radio Pulpit: Sermons Broadcast during August, 1957. New York: National Council of Churches of Christ in the United States of America, 1957. Pp. 34.

In this handsome booklet published by the National Council of the Churches of Christ in the United States of America (of which the Greek Orthodox Church in America is a member) are contained the four sermons of Father Contos, broadcast over the stations of the National Broadcasting Company during the month of August 1957 on the "National Radio Pulpit" on a nationwide basis and called "Adventuring in the Greek Dictionary". Those listeners who had the opportunity of hearing the Rev. Leonidas Contos, Dean of the St. Sophia Greek Orthodox Cathedral of Los Angeles, California, in this magnificent series of religious programs broadcast from coast to coast will particularly appreciate the fact that the sermons of Father Contos are available in printed form and distributed gratis by the National Council of the Churches of Christ.

THERE WAS NO ROOM FOR JESUS

BY REV. STANLEY HARAKAS
Lancaster, Pa.

"Because there was no room for them in the inn . . ." is the way the Evangelist Luke describes the predicament of the Holy Family on the first Christmas night. Yes, there was no room for Jesus in the inn; imagine, there was no place for our Lord and Savior to be born! He was turned away by the Inn-keeper and had to find His birth-place in a lowly stable! How awesome and heartless a fact that the sweet Baby Jesus, the King of Kings was to be turned away by the cold hearts of the people, only to be born, not in a Kingly palace, but in a mere stable.

Yet, just think, it has been some 1,957 years that have gone by since the birth of our Lord—year after year He is "re-born" and believe it or not, its' still the same story, over and over—He is turned away by the cold hearts of His people. Year after year He comes, and seeks to be born, not in the beauty of a palace, not even in the lowliness of a stable, but in the depths of the human heart! He wants the strains of sweet music that the Angels sang that evening to reach the cords of the human soul so they too can "Glorify God in the Highest"; and really mean and feel the beautiful words of "Peace on earth; Good Will toward Men!!"

Yes, there was no room for Jesus then—is there room in our hearts for Him now—today? Must we, as the people of those days turn Him away again? Can't we find even some little corner of our hearts and make it a humble, lowly stable where Jesus can be born in us?

What is the true meaning of Christmas anyhow? Or should I say what has the meaning of Christmas come to? Is it the gifts we give, and the ones we expect in return? Is it the sending of Christmas cards, or the decorating of the Christmas tree? Or, is it the Santa Claus that the children get so excited and thrilled over as "he comes down the chimney" with their toys? Suppose we didn't have these "material" things—if we had no Santa Claus, no gifts, no trees or lights—What would Christmas mean to us. Would it be possible to have just a mere day commemorating the birth of Christ as a "Christian Celebration" with its true meaning, and celebrating it as no other birthday has been celebrated? I think so. Instead of giving gifts to each other we could find the real meaning of the giving of gifts and give them where they are mostly needed, where we will not be expecting one in return. Instead of sending Christmas cards, we could send dollar bills to our helpless brothers and sisters all over the world. We could "Brighten and light" the faces and hearts of the poor people and children instead of Christmas trees and store windows, and Santa Claus would not come down the cimney with his toys, rather he would go to the bedside of the sick person, the sufferer, or to the forgotten prisoner with gifts of joy and comfort. What a wonderful way this is to celebrate the birth of Jesus! What a wonderful way to prove that we know the real meaning of His coming into the world! And how beautiful the chorus of angels "Glorifying God in the Highest" would sound to us—just like it did that first blessed evening when He was born—and how heart-warming the feeling of "Peace on earth, Good Will toward men" would be!

Yes, there was no room for Jesus in the inn then, but there can be, and there i s n o w! It is not such a hard thing to do, to open our hearts for Jesus to be born! Let us not turn Him away when He comes to us again this year! Let Him enter your heart in His simple, humble way and let Him find a place in some corner to be truly born and glorified in the way He intended His birth into the world to be, then, you too will hear your heart sing and join the angels in their chorus of "Glory to God in the highest" and truly, there will be "Peace on earth, Good Will toward Men".

Father Contos has deftly utilized words from the Greek dictionary to demonstrate the dynamism of the Greek language as well as the more important spiritual matters with which these words concern themselves. He has used dynamic Greek words ("Synergism" — August 4, "Philosopher" — August 11, "Eucharist" — August 18, "Atom" — August 25) as the basis for some excellent sermons on some very basic Christian teaching in a very interesting and effective manner.

Father Contos is to be congratulated for his significant contribution to the cause of Christianity in general and Orthodoxy in the United States in particular through the nationwide broadcast of his programs and sermons over the "National Radio Pulpit" during the summer of 1957 and the "National Radio Pulpit" for making available Father Contos' sermons in the permanent printed form.

JOHN E. REXINE

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—Τὴν 2αν Νοεμβρίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. κ. Μιχαὴλ μετέβη εἰς BALTIMORE, MD. Ἐχοροστάτησεν καὶ ὡμίλησεν κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου καὶ προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς τελετῆς τῶν Ἐγκαινιῶν τὴν 3ην Νοεμβρίου. Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ὁ Σεβ. ἐξήγησεν εἰς τὸ Ἐκκλησίασμα τὴν σημασίαν καὶ τοὺς συμβολισμοὺς τῶν Ἐγκαινίων. Ἀπένειμεν ἐπίσης εἰς τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος Αἰδεσιμ. Ν. Σταυράκην τὸ Ὀφφίκιον τοῦ Σακελλαρίου καὶ τοῦ Πνευματικοῦ Ἐξομολόγου. Κατὰ τὰ ἐγκαίνια τὴν κλεῖδα τοῦ Ναοῦ ἔλαβεν ὁ κ. Διονύσιος Καραβίδας, ὅστις καὶ προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ δολλ. 850.00. Ἐπηκολούθησε γεῦμα.

—Τὴν 15ην Νοεμβρίου ἡ Ἑλληνορθόδοξος Κοινότης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης ἑώρτασεν τὴν 15 ἐτηρίδα τῆς ἐν αὐτῇ ἱερατείας τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου αὐτῆς Αἰδεσιμ. Πρωτοπρ. κ. Γεωργίου Νάσση. Πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς Νάσση ἐδόθη δεῖπνον εἰς τὸ «EMPIRE HOTEL». Τῆς τιμητικῆς ταύτης ἐκδηλώσεως προέστη ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις καὶ ὡμίλησεν καταλλήλως. Χρέη εἰσηγητοῦ ἐτέλεσεν ὁ κ. Μιχαὴλ Σωτῆρχος, ἐκ τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν τῆς G.O.Y.A. Ὡμίλησαν, Ἐκτὸς τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Γ. Σταυρᾶκος—Στιούαρτ καὶ ἀξιωματοῦχοι καὶ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν Κοινοτικῶν Ὀργανώσεων.

—Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπ. κ. Μιχαὴλ ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει ἐκ τῆς τελευταίας ἀσθενείας τοῦ Προέδρου τοῦ Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπέστειλεν πρὸς αὐτὸν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

November 29, 1957

PRESIDENT D. D. EISENHOWER
THE WHITE HOUSE
WASHINGTON, D. C.

WE ARE OVERJOYED AT YOUR WONDERFUL PROGRESS TOWARDS COMPLETE RECOVERY. ALLOW ME TO TELL YOU MR. PRESIDENT THAT YOUR ATTENDING THANKSGIVING SERVICES SET GREATEST EXAMPLE FOR LEADERS AND DISCIPLES OF ANTIMATERIALISTIC CAMP. MAY GOD ALMIGHTY BLESS AND PRESERVE YOU IN BEST OF HEALTH TO THE BENEFIT OF OUR BELOVED AMERICA AND ALL LIBERTY LOVING NATIONS AND PEOPLES OF THE WORLD.

ARCHBISHOP MICHAEL

Ὁ Πρόεδρος εὐχαριστῶν ἀπήντησεν ὡς κατωτέρω:

December 3, 1957

YOUR EMINENCE:

THANK YOU VERY MUCH FOR YOUR MESSAGE OF THE TWENTY-NINTH. I AM MORE THAN GRATEFUL FOR YOUR GENEROUS COMMENTS, AND DEVOUTLY TRUST THAT I SHALL BE ABLE TO JUSTIFY YOUR CONFIDENCE AND SUPPORT.

WITH WARM REGARD,

SINCERELY,

DWEIGHT D. EISENHOWER

—Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπ. δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν, προτρέπει τούτους πατρικῶς ὅπως «μὲ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας τῶν Μάγων καὶ τὴν ἁπλότητα τῶν ποιμένων,» συμμετάσχουν εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τοῦ Περιοδικοῦ διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἑξῆς:

α) Νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των, ἐὰν δὲν τὸ ἔχουν κάμῃ, διὰ δύο τοὐλάχιστον ἔτη.

β) Νὰ ἐγγράψουν ἕνα τοὐλάχιστον ἐκ τῶν γνωστῶν καὶ φίλων των εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν.

γ) Νὰ στείλον τὸν Παρατηρητὴν ὡς δῶρον εἰς ἕνα ἐκ τῶν γνωστῶν των.

δ) Νὰ ἐνισχύσουν διὰ δωρεᾶς των τὸ ἔργον τοῦ Παρατηρητοῦ.

Β' ΤΟΠΙΚΗ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ Αης ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ἡ Συνέλευσις αὕτη, περὶ τῆς ὁποίας ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος (Σελ. 277), συνεζήτησεν καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ θεμάτων Ἐκπαιδευτικῶν, Κατηχητικῆς Παιδείας, Φιλοπτώχων, Γηροκομείου, Δεκαδολλαρίου καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ. Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰς ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν Φιλοπτώχων, Γηροκομείου καὶ Δεκαδολλαρίου:

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΙ

Συμφώνως πρὸς σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς 13ης Γενικῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἱδρύεται «Ὁμοσπονδία Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας». Ἀναγινώσκεται τὸ Καταστατικὸν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον, σκοπὸς τῆς Ὁμοσπονδίας εἶναι ἡ ἕνωσις ὅλων τῶν Φιλοπτ. Ἀδελφοτήτων τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας. «Ἡ Ὁμοσπονδία διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ὅστις θὰ εἶναι πάντοτε ὁ κατὰ καιροὺς Ἐπίσκοπος τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας —ἐν ἀπουσίᾳ δὲ τούτου, ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκελλεύοντος—τῆς Α' καὶ Β' Ἀντιπροέδρου, τῆς Α' καὶ Β' Γραμματέως, τῆς Α' καὶ Β' Ταμίου καὶ πέντε ἄλλων Κυριῶν Μελῶν, αἱ ὁποῖαι μετὰ τῶν ἀξιωματούχων θὰ ἐκλέγωνται ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων». Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Καταστατικοῦ, ἐξελέγησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἀριστίνδην αἱ Ἀξιωματοῦχοι καὶ τὰ λοιπὰ Μέλη τοῦ Α' Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ὁμοσπονδίας Φιλοπτώχων καὶ ὡρκίσθησαν ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος, ὅτι θὰ εἶναι συνεπεῖς πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ἅτινα θὰ ἐκτελοῦν μετὰ ζήλου καὶ εὐσυνειδησίας, καὶ συμφώνως πρὸς τὸ Καταστατικὸν τῆς Ὁμοσπονδίας.

ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ζωηρότατον ἐξεδηλώθη ἐν λόγοις

καὶ ἔργοις τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Συνέδρων ὑπὲρ τοῦ νεοσυστάτου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ (3 LEHMAN TERRACE, RIVERDALE) «Σπιτιοῦ τοῦ Πρωτοπόρου», ἤτοι Γηροκομείου, τὸ ὁποῖον θὰ στεγάζῃ Κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, ἔχοντας, λόγῳ γήρατος, ἀνάγκη περιθάλψεως. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Γηροκομείου Αἰδ. Ἰωάννης Ποῦλος, ἐξέθεσε τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Πρωτοπόρου ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου, τῇ οἰκονομικῇ ἀρωγῇ καὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Κλήρου, ὑπὸ τὴν αἰγίδα δὲ πάντοτε καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ.

Κατόπιν θερμῆς ἐκκλήσεως τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ Γηροκομείου, διεξήχθη ἔρανος, ὅστις ἐπέδωκεν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Προσέτι διάφοροι Κοινότητες, Φιλόπτωχοι καὶ ἰδιῶται ἀνέλαβον τὴν καταβολὴν τῆς ἀξίας διαφόρων Τμημάτων καὶ δωματίων τοῦ Γηροκομείου καὶ τὴν ἐπίπλωσιν αὐτῶν, πρὸς ταχυτέραν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας αὐτοῦ.

ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΝ

1 — Ἀποφασίζεται ὅπως ἕκαστος Ἀρχηγὸς Οἰκογενείας καταβάλλῃ τὸ Δεκαδολλάριον τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς εἰς τὴν Κοινότητα, διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπικήν.

2 — Προκειμένου νὰ ἔχῃ τις τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι, δέον ὅπως καταβάλλῃ εἰς τὴν Κοινότητά του τὴν συνδρομήν του, ἀποτελουμένην ἐκ τῆς Κοινοτικῆς εἰσφορᾶς καὶ τοῦ Δεκαδολλαρίου, ἅτινα θεωροῦνται ὡς ἓν ὅλον.

3 — Εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν πλείονες τῆς μιᾶς Κοινότητες Ἑλληνορθόδοξοι, ὅστις θέλει νὰ εἶναι μέλος καὶ ἄλλης Κοινότητος ὀφείλει πρὸ παντὸς νὰ εἶναι μέλος τῆς ἰδικῆς του Κοινότητος. Διὰ νὰ ἔχῃ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι τόσον εἰς τὴν ἰδικήν του Κοινότητα ὅσον καὶ εἰς ἄλλην οἱανδήποτε τῆς αὐτῆς πόλεως, ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ καὶ εἰς τὴν ἰδικήν του καὶ εἰς τὴν ἄλλην ὁλόκληρον τὴν συνδρομήν του ἀποτελουμένην ἐκ τῆς Κοινοτικῆς εἰσφορᾶς καὶ τοῦ Δεκαδολλαρίου.

4 — Ἀποφασίζεται, ὅπως τὰ εἰσπραττόμενα ποσὰ τοῦ Δεκαδολλαρίου ἀποστέλλωνται τακτικῶς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, εἰς τὸ τέλος ἑκάστης διμηνίας ἢ τὸ πολὺ τριμηνίας. Ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ νὰ κατακραῶνται αἱ εἰσπράξεις τοῦ Δεκαδολλαρίου καὶ νὰ χρησιμοποιῶνται εἰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς Κοινότητος.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, συνελθὸν εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τὸ σχέδιον ἀναλυτικοῦ προγράμματος ὕλης τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῶν Σχολείων. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο, ἐκτυπούμενον συντόμως, θὰ σταλῇ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογήν.

—Διὰ τὴν καλυτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἐποπτείας καὶ τῆς πρακτικῆς καθοδηγήσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ἀπεφασίσθη ἡ εὕρυνσις τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἐποπτῶν. Μεταξὺ τῶν ἐποπτικῶν αὐτῶν στελεχῶν συγκαταλέγοται καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν εἰδικῶν καθηγητῶν τῶν ἀνωτέρων ἱδρυμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἤτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου.

—Συμφώνως πρὸς ἀπόφασιν ἁρμοδίως ληφθεῖσαν, τὸ πρόγραμμα τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Τύπου θὰ καταρτισθῇ ἐφέτος μὲ κέντρον τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ὁμογενείας ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνοφώνου Ἀμερικανικοῦ Τύπου. Εἰς τὸν ἑορτασμὸν αὐτὸν θὰ λάβουν μέρος ὅλαι αἱ ὀργανώσεις ὡς καὶ οἱ νέοι ὁμογενεῖς. Ἡ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου ἑορταστικὴ συγκέντρωσις θὰ γίνῃ τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου, ἡμέραν Πέμπτην, εἰς τὸ μέγα ἀμφιθέατρον τοῦ COLUMBIA UNIVERSITY.

—Τὸ Θέμα τῆς ἐκδόσεως σχετικῶν ἀναγνωστικῶν καὶ λοιπῶν βοηθημάτων, συμφώνως πρὸς τὸ νέον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα διδακτέας ὕλης, εὑρίσκεται ὑπὸ σοβαρὰν μελέτην. Αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις θὰ ἀνακοινωθοῦν ἁρμοδίως.

—Ἀπεστάλησαν εἰς τὰ σχολεῖα ὁδηγίαι καὶ κατάλληλον ὑλικὸν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν λοιπῶν σχολικῶν ἐκδηλώσεων ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων.

—Μελετοῦνται μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ προσοχῆς αἱ τάσεις καὶ οἱ ἀναπροσανατολισμοὶ ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Παιδείᾳ εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς βαθμίδας, ὡς καὶ αἱ συνέπειαι τῶν ἀναζητήσεων καὶ ἀναπροσαρμογῶν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐκπαιδευτικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ προγράμματος τῶν Ἀμερικανικῶν πολιτῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

—Κατόπιν ἁρμοδίων ἐνεργειῶν, εἰσήχθη ἐπισήμως εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ Πανεπιστημίου FLINT, τὸ ὁποῖον συνεργάζεται μὲ τὸ Πανεπιστήμιον ANN ABBOR, MICH., ἡ διδασκαλία τῆς Νεοελληνικῆς Γλώσσης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

—Εἰς μίαν τῶν τελευταίων συνεδριάσεών της ἡ Ἐφορεία τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου ἐνέκρινε ὑποβληθεῖσαν πρότασιν νὰ συστηθῇ ὀργάνωσις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Φίλοι τῆς Ἀκαδημίας». Σκοπὸς τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς εἶναι νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας μεταξὺ ὅλων τῶν ὁμογενῶν μας καὶ νὰ διεγείρῃ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ Ἱδρύματος. Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀκαδημίας ἐκυκλοφόρησεν ἤδη κατὰ χιλιάδας εἰδικὸν ἔντυπον μὲ δελτίον ἐγγραφῆς εἰς τοὺς «Φίλους τῆς Ἀκαδημίας». Συνιστᾶται εἰς ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς μας, οἱ ὁποῖοι ἐκτιμοῦν τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ ἴδουν ἐπεκτεινόμενον, νὰ σπεύσουν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸν κατάλογον τῶν «Φίλων τῆς Ἀκαδημίας». Παρακαλοῦνται ἐπίσης οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι καὶ τὰ ἡγετικὰ στελέχη τῶν κοινοτήτων μας, ὅπως ἐνισχύσουν τὴν προσπάθειαν αὐτὴν διὰ τὴν διαφώτισιν τῶν ὁμογενῶν μας σχετικῶς μὲ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας καὶ τὴν αὔξησιν τῶν φίλων τοῦ Ἱδρύματος.

—Εἰς ἐκτέλεσιν σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς ΙΓ΄ Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀκαδημίας ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν τῶν Ἱερατικῶν Προϊσταμένων καὶ τῶν Φιλοπτώχων τμημάτων τῶν κοινοτήτων μας πληροφοριακὰ στατιστικὰ στοιχεῖα σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον, τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ τὰ προβλήματα τοῦ Ἱδρύματος κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ — 1957

ΚΥΡΙΑ ΑΡΘΡΑ

	Σελὶς
(Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ) Ἐπὶ ταῖς Ἑορταῖς .. (Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος — ἀντὶ Κυρίου Ἄρθρου)	3
Τὸ Κήρυγμα τοῦ Θείου Λόγου	27
Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ (Ἐγκύκλιος — Ἀντὶ Κυρίου Ἄρθρου)	52
Πασχάλιον Μήνυμα	72
Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομὰς (Holy Week — English Translation)	76
Ἐκκλησιασμός	99
Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἀνάστασις	125
Ἱεραποστολικὸν Ἔργον	147
Τὸ ἰδεῶδες τῶν Χριστιανῶν	171
Ὁ Σταυρὸς	195
Ἡ Θεολογική μας Σχολή	228
Ὁ Τεχνητὸς Δορυφόρος	259
Χριστὸς Γεννᾶται	283

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
(Διεύθυνσις Συντάξεως)

Ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου — Πρόγραμμα Μελετημένον καὶ ἀπόδοσις θετική — Οἱ νέοι μας καὶ ἡ Ἑβδομάς — Εὐγενὴς Προσπάθεια	13
Ἐπιτυχίαι καὶ Ὑποχρεώσεις — Αἱ Ἑλληνικαὶ Ἐκδόσεις — Τὸ Κυπριακὸν καὶ τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη — Τὸ σπίτι τοῦ Ἕλληνος Πρωτοπόρου	37
Περίοδος πνευματικῆς καθάρσεως — Εἰκοσαετία Θεολογικῆς Σχολῆς — Ἡ 25η Μαρτίου καὶ οἱ Νέοι μας — Τάγμα λαϊκῶν Ἱεραποστόλων	61
Τάγμα Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων — Τὸ σπίτι τοῦ Πρωτοπόρου — Ὁ νέος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων — Ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Μακαρίου	85
Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ἔτους —	

Μερικὰ ἐκ τῶν στοιχείων τούτων εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Μαθήτριαι τῆς Ἀκαδημίας:
Παιδικὴ Στέγη 76
Κολλεγιακὸν τμῆμα 38
Σύνολον 114

β) Οἰκονομικὴ κατάστασις (κατὰ τὸ ἔτος, λῆξαν τὴν 31 Αὐγούστου 1957)
Ἔσοδα 151.118.14
Ἔξοδα 120.392.08

γ) Προβλήματα:
Ἀνάγκη ἐπεκτάσεως τῶν κτιρίων κοιτώνων.
Ἀνάγκη ἀνεγέρσεως νέου συγχρονισμένου σχολικοῦ κτιρίου.

—Αἱ μέχρι τοῦδε ἐνδείξεις πείθουν ὅτι ἡ «Ἡμέρα τῆς Ἀκαδημίας» εἰς τὰ Κατηχητικά μας σχολεῖα ἐσημείωσε καὶ ἐφέτος μεγάλην ἐπιτυχίαν. Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀκαδημίας καταφθάνουν συνεχῶς ἐνθουσιώδεις καὶ συγκινητικαὶ ἐπιστολαὶ ἐκ μέρους τῶν ἱερέων, τῶν κατηχητριῶν καὶ τῶν κατηχητοπαίδων μας μαζὶ μὲ τὸ προϊὸν τῶν εἰσφορῶν των. Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ κείμενον μιᾶς ὡραίας ἐπιστολῆς τῶν παιδιῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ PEABODY-SALEM, MASS., πρὸς τὰ παιδιὰ τῆς Ἀκαδημίας.

To the Children of St. Basil's:

Together with our beloved priests and Sunday School Teachers, we, the Sunday School Children of the St. Vasilios Church, join in wishing you a Very Merry Christmas.

Our teachers told us again of the wonderful work being done at the Academy and we all want you to accept our small Christmas gift ($150.07) with our fondest wishes that all your prayers will be answered and all your dreams come true...

We will remember you all in our prayers and wish you a most Happy New Year.

St. Vasilios Sunday School Children
Peabody, Mass.

Τοιαῦται ἐκδηλώσεις δεικνύουν πόσον ὡραία ἐργασία γίνεται εἰς τὰ Κατηχητικά μας Σχολεῖα ὄχι μόνον εἰς τὸν τομέα τῆς παροχῆς θρησκευτικῶν γνώσεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν θρησκευτικῶν διδαγμάτων.

—Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καταφθάνουν διαρκῶς ἐκ μέρους ἀτόμων καὶ ὀργανώσεων ὡραῖα καὶ χρήσιμα Χριστουγεννιάτικα δῶρα διὰ τὰ κοριτσάκια τῆς Παιδικῆς Στέγης. Εἶναι καὶ τοῦτο μία χαρακτηριστικὴ ἐκδήλωσις τῶν χριστιανικῶν αἰσθημάτων τῶν ὁμογενῶν μας καὶ μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις ὅτι ἡ Παιδικὴ Στέγη τῆς Ἀκαδημίας κρατᾷ ἰδιαίτερη θέσι στὶς καρδιές των. Εἰς ὅλους τοὺς εὐγενεῖς δωρητάς, εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι στρέφουν τὴν σκέψιν καὶ ἐκδηλώνουν τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ Ἵδρυμα τοῦτο, διαβάζονται θερμόταται εὐχαριστίαι ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως καὶ τῶν μαθητριῶν τῆς Ἀκαδημίας.

'Ασφάλισις τῶν 'Εκπαιδευτικῶν — Οἱ μετανάσται καὶ τὰ τέκνα των — 12—19 Μαΐου 100
Τὸ ἔργον τοῦ Παύλου — Οἱ συνεχισταί — Θερμοπυρηνικαὶ Δοκιμαί — Τὸ μήνυμα τῆς Πεντηκοστῆς 133
'Η ἐκπαίδευσις τῶν Κατηχητριῶν — Τὸ Συνέδριον τῆς G.O.Y.A. — 'Εβδομὰς Χριστιανικῆς 'Εκπαιδεύσεως — Συνέδριον 'Εφοριῶν τῶν 'Εκκλησιαστικῶν Κολλεγίων .. 157
Τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς Γεννήσεως — Οὐσία καὶ Μορφή — 'Εκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ 'Ελληνικοῦ τύπου 297
'Ο θάνατος τοῦ Μακαρ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Δωροθέου — Τὰ Συνέδρια τῆς 'Ομογενείας — 'Αντίθεσις εἰς τὸ Σιδηροῦν παραπέτασμα 181
'Ο νέος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος — Τὸ σχολικὸν πρόβλημα τῆς χώρας καὶ ἡ ὁμογένεια — Τὸ συνέδριον τῆς G.O.Y.A. — Μιὰ 'Ωραία "Εκδοσις .. 207
'Η Θεολογικὴ Σχολὴ — 28η 'Οκτωβρίου — Τοπικὴ Κληρικολαϊκή 239
'Η 'Επιτυχία τῆς Κληρικολαϊκῆς — Κοινωνικὴ Πρόνοια — Τὰ ὀνομαστήρια τοῦ 'Αρχιεπισκόπου — Εὐχαριστίαι 269

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Η 'Ορθόδοξος Θεολογία — 'Υπὸ Σεβ. 'Αρχ. κ. Μιχαήλ 53
Orthodoxy and Its Problems — By Pr. John Karmiris 104
Περὶ τῶν Μυστηρίων — Τὸ Βάπτισμα — 'Υπὸ 'Ι. Καρμίρη 264
'Η Παναγία εἰς τὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν — 'Υπὸ Αἰδεσιμ. Δ. Ι. Κωνσταντέλου 287
The Incarnation of the "Word" — (Symposium) — Selections by Emm. Hatziemmanuel 294
Περὶ τῶν Μυστηρίων — ΙΙ — (Τὸ Χρῖσμα — 'Η Θεία Εὐχαριστία) — 'Υπὸ 'Ι. Καρίρη .. 299

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Νηστεύσωμεν Νηστείαν Δεκτὴν Εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ — 'Υπὸ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. 'Ιακώβου 56
'Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή — 'Υπὸ 'Αρχ. Φιλοθέου Β. 'Αχλαδᾶ 58
Lord, Why did you Die? — By Rev. A. Goniaris ..
Meditations — By Stanley Harakas 74
'Εορταζέτω δὲ Κόσμος — 'Υπὸ Πρωτ. Γ. Φλωρόφσκυ 79
'Η 'Ανάστασις τοῦ Χριστοῦ — 'Υπὸ Αἰδ. Δ. Κωνσταντέλου 80
Δέησις — 'Υπὸ Θεοφ. 'Επισκ. Τροπαίου κ. Πολυτεύκτου 82
He is Risen — By Rev. Anthony Coniaris 86
Live Your Holy Week — By Presv. S. Harakas .. 87
Christian Homes .. (Reprinted from the "Church times — London) 88
Honor Thy Mother — By Presv. S. Constantelos .. 108
Memorial Day — By Athena Dallas 112
'Ο Κήρυξ καὶ 'Απόστολος καὶ διδάσκαλος τῶν 'Εθνῶν — 'Υπὸ Θεοφ. 'Επισκόπου Ναζιανζοῦ κ. 'Ιεζεκιήλ 128
Λουκᾶς ὁ 'Ιατρός — 'Υπὸ Σεβ. 'Αρχ. κ. Μιχαήλ 129
St. Paul's Idea of Adoption — By J. Vasiliou 132
What Makes us Greek Orthodox Christians? — By Rev. C. Coniaris 159
Mother, where is my belief? — By Frieda Pitsios .. 162
'Ο Σταυρὸς τοῦ Κυρίου (Θεοφυλάκτου 'Αρχ. Βουλγαρίας 11ος αἰών) 194
Τὸν Σταυρόν Σου — 'Υπὸ 'Εμμ. Χατζεμμανουήλ 196
St. Chrysostom About the Cross — By Rev. J. Psillas 204
The Art of Prayer — By Rev. S. Harakas 208
Are you vacationing with God? — By Rev. D. Kalaris 209
What my Church means to me — By Nitsa Bakas .. 258
'Η Καταλαλιὰ κακὸν 'Ελάττωμα καὶ Κοινωνικὴ Πληγή — 'Υπὸ 'Αρχ. Φιλοθέου 'Αχλαδᾶ 262
Ideals — By Rev. John Tavlarides 272
Τὸ Μήνυμα τῶν Χριστουγέννων — 'Υπὸ Πρωτ. Γ. Φλώρόφσκυ 284
Χριστούγεννα στὴν Οἰκογένεια — 'Υπὸ Αἰδεσιμ. Δ. Ν. Τριανταφύλλη 286
Selected Scripture Readings from St. Luke's Gospel Gospel — By Presv. E. Vasiliou 301
There was no room for Jesus — By Rev. S. Harakas 304

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Θεώρησις τῶν Προβλημάτων τοῦ Συγχρόνου Κλήρου — 'Υπὸ Θεοφ. 'Επισκόπου 'Ελαίας κ. 'Αθηναγόρα 84, 111, 134, 153
The Priest, The Man of God — By Joseph G. Vasiliou 89
'Η Κοινωνικὴ 'Αποστολὴ τῆς 'Εκκλησίας — Ξεν. Διαμαντοπούλου 151, 178
Παντὶ τῷ πληρώματι .. ('Εγκύκλιος) — 'Υπὸ Σεβασμ. 'Αρχιεπ. Κου Μιχαήλ 282

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ — ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πρόγραμμα 'Εορτασμοῦ 'Εβδομάδος 'Ελλη-

νικοῦ Τύπου καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων 4
Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ τὸ Εὐαγγέλιον — Ὑπὸ Σεβ. Ἀρχιεπ. κ. Μιχαήλ 5
Ἡ Ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων — Ὑπὸ Φιλ. Δ. Ἐμμανουήλ 6
Ἀδιάσπαστος Κληρονμία Ι — Ὑπὸ Ἐμμ. Χατζηεμμανουήλ 7
The Christian Hellenism — By Pr. George Florousky 9
The Heritage of Hellas — By Andre Michalopoulos 11
The Hellenic Legacy — By W. A. Durant (Excerpt) 14
The Byzantine Legacy — By N. H. Baynes (Excerpt) 15
Greek Literature and the New Testament — By Prof. Fred. Grant 16
Ἀπὸ τὸν Ἑορτασμὸν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τύπου — Ὑπὸ Φ. Δ. Ἐμμανουήλ 29
Τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, Πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ Πολιτισμοῦ — Ὑπὸ Σεβ. Ἀρχιεπ. κ. Μιχαήλ 31
Τὸ ζήτημα τῆς Διατηρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας — Ὑπὸ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα 32
Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον Μέσον Καλλιεργείας καὶ Διδαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων — Ὑπὸ Ἰωάννου Ε. Ρεξίνη .. 34
Ancient Greek in American Colleges: A. Challenge — By Prof. Henry L. Levy 35
Meaning and Purpose of Theological Education — By Rt. Rev. Athenagoras Kokkinakis 38
Dionysios Solomos — By Philip Emmanuel 63
Θερινὲς Κατασκηνώσεις — Θερινὰ Σχολεῖα — Ὑπὸ Φιλίππου Δ. Ἐμμανουήλ 83
The Relationship Between the Greek Orthodox Church and Education — By Archbishop Michael 106
Τὸ Ταμεῖον Συντάξεως τῶν Ἐκπαιδευτικῶν — Ὑπὸ Φ. Δ. Ἐμμανουήλ 103
Σχολικὲς Ἐπιτροπές — Ὑπὸ Φ. Δ. Ἐμμανουήλ 131
Τὸ Πρόβλημα τῶν Ἐκπαιδευτικῶν καὶ τὸ Διδασκαλικὸν Κολλέγιον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου — Ὑπὸ Φ. Δ. Ἐμμανουήλ 177
Καλλιέργεια Ἐκπαιδευτικῶν Ἐνδιαφερόντων καὶ ἡ Πολιτιστικὴ Ζωὴ στὴν Κοινότητα — Ὑπὸ Φ. Δ. Ἐμμανουήλ 199
Learning A, B, Γ, Δ. — By F. Hinos 266
The Greek Press at the Service of the Greek-Americans — By Prof. Philippe D. Emmanuel .. 289

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

March 25th, the Greek Independence Day — By Rev. C. N. Dombalis 59
Ποῦ κεῖται ὁ τάφος τῆς Παναγίας; — Ὑπὸ Β. Γ. Βασιλειάδου 175
Τὸ Τίμιον Ξύλον — Ὑπὸ Ἀνδρέα Ν. Νομικοῦ 197

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

The Martyrdom of Saint Haralambos — By Christine Karantonis (transl.) 26
St. Paul 124
The Virgin Mary — The Discipline of Obedience — By Efrosini Vasiliou 185
Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος — Ὑπὸ Γ. Μπεμπλῆ 261

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

The Importance of Sunday Schools — By Nick Poulos 205

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

An Appeal — By His Eminence Archbishop Michael 18
Ἑβδομὰς Ἀποστόλου Παύλου — Ἐγκύκλιος Σεβασμ. Ἀρχ. Μιχαήλ 123
Πρόγραμμα Ἑορτασμοῦ Ἑβδ. Ἀποστ. Παύλου 127

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐκκλησιαστικὴ Μουσική — Ὑπὸ Γ. Δ. Ἀθανασοπούλου 113, 203, 265

ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Τὸ Σπίτι τοῦ Ἕλληνος Πρωτοπόρου — Ὑπὸ Β. Γ. Βασιλειάδου, Δ. Ο. Θ. 64
Δύο Θετικὰ Βήματα — Ὑπὸ Ἐμμ. Χατζηεμμανουήλ 180
Μηνύματα ἐπὶ τῇ Εἰκοσαετηρίδι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. (Τῆς Α. Π. τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου — τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς — Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπ. Θυατείρων — Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης — Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης — Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ — τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου — Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Κωνσταντίας — Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Τροπαίου 223-227
Σημειώματα περὶ τὴν Ἵδρυσιν καὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς — Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχ. Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρα 229
Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

'Αμερικῆς. Ἡ πρόοδος καὶ τὰ προβλήματα αὐτῆς — Ὑπὸ Θεοφ. 'Επισκόπου 'Ελαίας κ. 'Αθηναγόρα 233
'Ο Προορισμὸς καὶ τὸ μέλλον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς — Ὑπὸ 'Αρχ. Εὐσεβίου Παπαστεφάνου 236
Holy Cross Greek Orthodox Theological School — By Rt. Rev. Athenagoras 238

G.O.Y.A.

Sixth International G. O. Y. A. Conference — By Dean Kisciras 206

THE RELIGIOUS NEWS OBSERVER — (Rev. D. Constantelos, Editor) 12, 40, 66, 137, 212

Τὰ εἴκοσι Χρόνια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς — Ὑπὸ Πρωθ. Δ. Καλλιμάχου 290
Τὸ Σπίτι τοῦ Πρωτοπόρου — 'Ανοικτὴ 'Επιστολή — Ὑπὸ Ν. Σπυρογιαννάκη 300

ΕΙΔΗΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ»

21, 43, 68, 91, 116, 139, 163, 187, 215, 251, 275

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ — ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

(Rev. T. Andrews, Editor)
Ἡ 'Ελληνικὴ Φιλοσοφία ὡς Προπαιδεία εἰς τὸν Χριστιανισμόν — 'Αρχ. Γερασίμου Παπαδοπούλου. — 'Ο 'Ελληνισμὸς Ὑποφήτης τοῦ Χριστιανισμοῦ — Γ. 'Ανδρουτσοπούλου — 'Ελληνικὰ 'Ιδανικὰ καὶ Ζωή — Sir Richard Livingston — 'Ο 'Απόστολος Παῦλος καὶ οἱ Στωϊκοὶ Φιλόσοφοι — Β. 'Ιωαννίδου — Βρυώνη, Πρωτ. Φιλήμονος, Βλαχοπούλου — Ἡ 'Ιστορικὴ Διαμόρφωσις τοῦ 'Ελλ. Πολιτισμοῦ — Ε. Κριαρᾶ
The Greek Contribution to our Common Faith — By Dr. E. E. Flack 20
The Greek Orthodox Theological Review 42
'Ο Τελευταῖος Πειρασμός — Ν. Καζαντζάκη
The Holy Fire — By Robert Payne
Byzantium — By Charles Diehl
'Οδηγίαι γιὰ τοὺς Γονεῖς — Ψυχολογία καὶ Ζωή 67
St. Vladimir's Seminary Quarterly 115
Greek Orthodox Yearbook 1957
Τὸ Παιδὶ κατὰ τὴ Σχολικὴ ἡλικία — A. Isambert 138
Books & You 303
(J. E. Rexine, Editor)
A Comparison of Various Christian Denominations with the Eastern Orthodox Faith — By Bishop
Στὴν Παναγία — Στεφ. Μαρζώκη 170

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

'Ενθυμοῦμαι τὴν 'Ελλάδα — Ὑπὸ 'Ιωάννου Ρεξίνη 152

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ

Ψήφισμα τοῦ Συλλόγου τῶν 'Αποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς 39
Christma Pageant of Peace Prayer — By Archbishop Michael 298

ΕΓΡΑΨΑΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ»

Verna H. Hamilton — Gus Tirellis — Dora Pappas — Thomas G. Kangais — Γεώργιος 'Ιωαννίδης, 'Ιερεύς, — Paul Fr. Bellister Convalier 2, 51
Harry L. Levy — Peggy Petropoulos — John E. Paradissis — Miss Mary Hondu — Athena Dallas 98

ΠΕΝΘΗ

Πρεσβύτ. Δ. Παπαδημητρίου Πρεσβ. Δημοσθένης Τσαμαρδᾶς 190
G. Polizoides — The Age of Belief: The Medieval Philosophers — Anne Fremantle
'Ο Βασίλειος 'Αντωνιάδης καὶ τὸ Θεολογικὸν Αὐτοῦ "Εργον — Vasil T. Istavrides — Byzantine Sacred Art — C. Carvarnos. 213
Religious Books — The Bookstore "Holy Cross" Greek Orthodox Theological School 248
Κανονικὴ ἄποψις περὶ τῆς 'Επικοινωνίας μετὰ τῶν 'Ετεροδόξων — 'Αρχιμ. 'Ι. Κοτσώνη, Δ.Θ. — Ἡ 'Ιστορία τοῦ Χριστοῦ (Γιὰ μικρὰ παιδιά) — 'Αρχιεπισκόπου 'Αμερικῆς Μιχαήλ 274

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Εἶναι ὁ γάμος μία δημοσία πρᾶξις; — Ὑπὸ Γ. Πολυζωΐδη, 'Επισκόπου Νύσσης 101
Man and the World Situation — By Rev. Eusebius A. Stephanou 110

ΠΟΙΗΜΑΤΑ — ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Κύπρος — Γ. 'Αθάνα 40
Τὸ Πάρσιμο τῆς Πόλης — Δημοτικό 105
Faith — By Athena Dallas 150
Οὐράνιε Πατέρα (Παιδικὲς Προσευχές) — Ὑπὸ 'Εμμ. Χατζηεμμανουήλ 146
Στὴν Παναγία (Παιδικὲς Προσευχές) — Ὑπὸ 'Εμμ. Χατζηεμμανουήλ 170

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

HOLY TRINITY 307 So. 19th Street
HOLY CROSS 725 No. 25th Street
Rev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
Divine Liturgy and Sunday School 10:30 A.M.–12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
Rev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Rev. G. Boccopoulos
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
Sunday School 9:00—10:30 A.M.
Greek School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
Rev. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
Divine Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
Sunday School 9:00—10.00 A.M.
Greek School 3:00—5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chris W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 11:00 A.M.
Greek School 4:30—6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

sent out by the chief priests is unveiled and foiled by Jesus when he says: "Render unto Caesar, etc."

St. Luke 20: verses 27-38. About the resurrection from the dead—Christ answers the Sadduces.

St. Luke 21: verses 1-4. The poor widow who cast in more than all the others.

St. Luke 22: verses 1-6. Judas plans to betray Christ.

St. Luke 22: verses 7-13. Christ gives Peter and John directions about preparing the Passover supper.

St. Luke 22: verses 14-20. The Last Supper—the Communion inaugurated.

St. Luke 22: verses 21-30. Jesus acknowledges the presence at table of his betrayer. He teaches service as the mark of the greatest in His kingdom.

St. Luke 22: verses 31-34. Jesus tells Peter that he will deny Him.

St. Luke 22: verses 39-46. Jesus' agony in the Garden of Gethsemene.

St. Luke 22: verses 47-53. Judas betrays Jesus with a kiss. The multitude of the chief priests' attendants hears Jesus ask why they come out in the night to take Him when He was daily in the temple.

St. Luke 22: verses 54-62. Peter's denial.

St. Luke 22: verses 63-71. The treatment Christ received at the hands of the scribes, chief priests, and others.

St. Luke 23: verses 1-11. First Pilate, then Herod, have Jesus brought before them. False accusations are made against Him.

St. Luke 23: verses 13-26. Pilate tries to release Jesus, but his anxiety to please the Jews prevents him from the course of justice.

St. Luke 23: verses 27-33. Jesus and two malefactors are crucified.

St. Luke 23: verses 34-38. Christ prays for His tormenters, "Father, forgive them, for they know not what they do". The continued bad treatment given Jesus by the soldiers and rulers.

St. Luke 23: verses 39-49. The thief, penitent on his cross, is forgiven by Christ and promised paradise. The bystanders watch Christ die, and are sure He is the Son of God.

St. Luke 23: verses 50-56. Joseph of Arimathaea buries Jesus, and the women who followed Him see Him interred and go home to prepare spices. They rest because of its being the sabbath.

St. Luke 24: verses 1-12. The women discover that Jesus has risen from the dead. Peter also discovers this fact.

St. Luke 24: verses 13-35. The Emmaeus disciples have the Lord revealed unto them "in breaking of bread".

St. Luke 24: verses 36-53. Jesus appears to them all—the eleven— and assures them He is not a spirit; eats fish and honey before them; gives them directions about tarrying in Jerusalem. They see Him ascend into heaven; then return joyfully to the city and continually bless and praise God.

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

- CHURCH STATIONARY
- YEAR BOOKS
- CHURCH PROGRAMS
- JOURNALS
- COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH

RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS

2221 UTICA AVENUE

BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439